

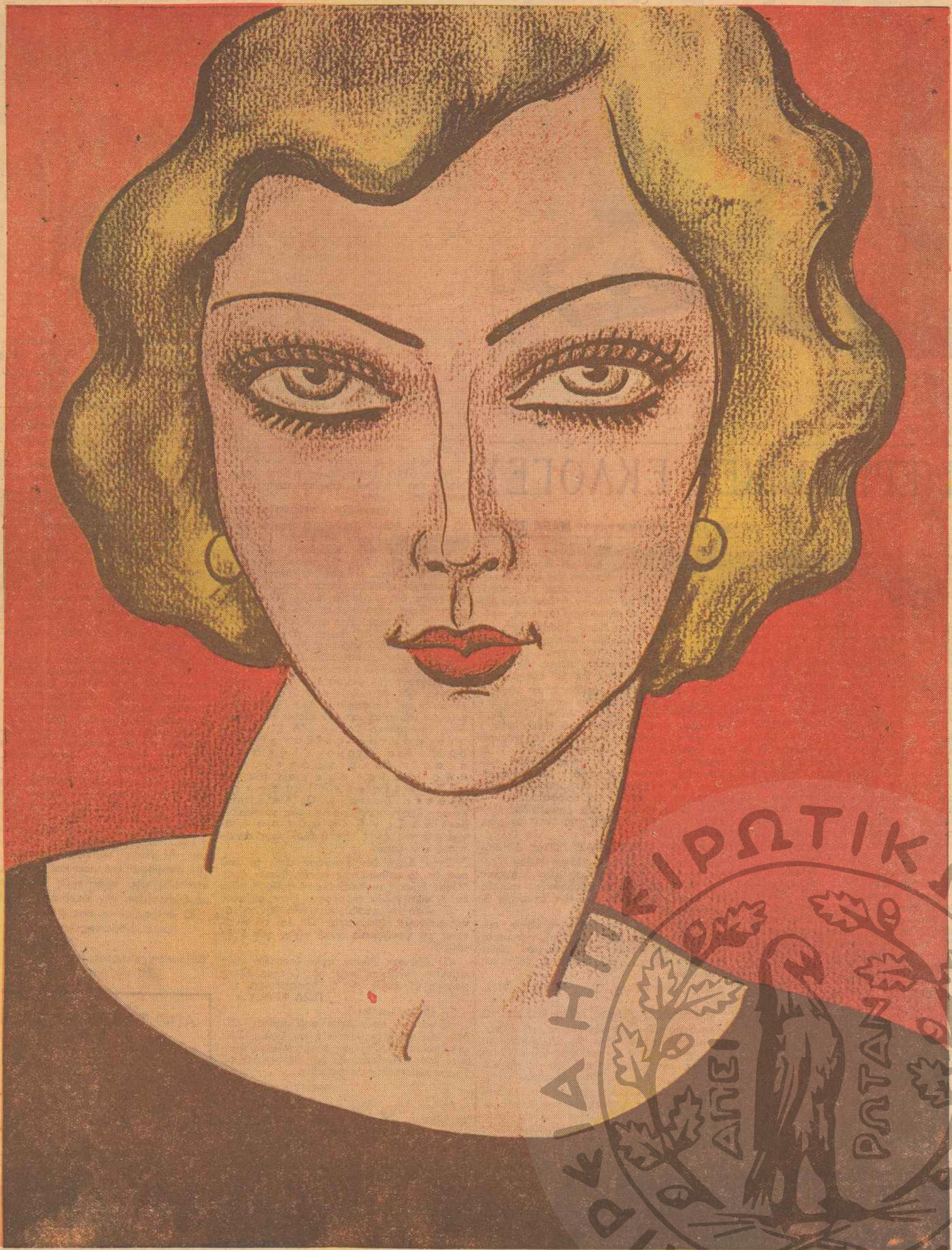
ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ

2 (ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ)

ΜΕΓΑΛΗ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΤΙΜΗ ΔΡΑΧΜΑΙ 2

Ο ΠΟΛΥΓΡΑΦΩΤΕΡΟΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΥΣ ΜΑΣ

ΤΑ ΠΕΝΗΝΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΟΥ Κ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΤΟΥ ΣΥΝΕΡΓΑΤΟΥ ΜΑΣ Κ. Δ. ΨΗΘΑ

Ποτέ συγγραφέας δὲν ἀνέφωσε τόσο ἐκείνον πὺν θέλει νὰ ἐπικοινωνήσῃ μαζί του, ὅσο ὁ Ξενοπούλου! Αὐτὴ τὴ σκέψιν κἀνὰ καὶ ἀνεβαίνει, ἀνεβαίνει, ἀνεβαίνει. Ἄν τὸ ἀνέβαινε ἴσως διανοητικόν, δὲ εἶχε σταματήσει τὸ μυαλό του. Εἶνε ὁμοῦ κριτικτικόν καὶ σταματᾷ τὰ πόδια του. Θὰ ἔπρεπε νὰ εἶχε μετρήσῃ τὴν σκέψιν. Ὡστόσο τὴν παραλείπει! Καὶ ὁμοῦ ὁ πολυγραφώτερος Ἕλληνας συγγραφεὺς τὴν ἀνεβαίνει τριανταπέντε ὁλόκληρα χρόνια καθημερινῶς μετὰ τὸν ἴδιον ἐνθουσιασμόν τῆς πρώτης του νεότητος. Τὸν βρῖσκον στὸ γραφεῖο του, καθισμένοι, ἀκούον ἀπὸ τὴν ἀνάβασιν :

— Ἐπιθυμῶτε;

— Νὰ σὰς δῶ λιγάκι...

Δὲν ἀνοίγει τὴν ἀγκάλην του ἀπὸ προσμονῆς ὁ συγγραφεὺς, γιὰ τὴν πολλὰ καλὰ τὴν ἐννοῖαν αὐτοῦ τῶ ἀνὰ σὰς δῶ λιγάκι... Ὅχι γιὰ τὴν ἐλπίδα νὰ ἀποφύγῃ τὸν ἐνοχλητικὸν δημοσιογραφόν. Ἀλλὰ γιὰ τὸ ὁμοιογενεῖς δὲν γνωρίζῃ ὅστε τὰ ἐξῆς, οὐτε ὥρα, οὐτε ῥυθμὸν, οὐτε ἔχει ῥυθμὸν, οὐτε ἔργασίον του. Κυριώδης τῆς ἐπικοινωνίας, ἀρπάζει τὸ ντοφικὸν του καὶ ντοφικῶς στὸν ἐξωτερικὸν ὀρίζοντα τῆς στυμίας ἐμπνεύσεως. Ἐνῶ ὁ Ξενοπούλου εἶνε ἡ ἐνδοσκοπία τῆς γλῶσσας καὶ τῆς νοικοκυραίας οὐκ ἐξελίχθη. Εἶνε ἕνα ρολοὶ πὺν δουλεύει, μὴ μηχανὴ πὺν ἐκφυρτίζεται πρὸς πενήντα χρόνια καὶ ἀπὸ τῶν παλαιῶν παρὰ γένε, παρὰ γένε. Τὰ πνευματικὰ τ.υ. προϊόντα ἐνὸν θρέμει γενεὴς ὁλόκληρες, ἔχουν μεταβῶσι τὴν συγκίνησιν, τὸ κέφι, τὴν ἀγωνία, τὸ δάκρυ, διεσκέδασαν, ἐμυγαλίσαν καὶ ἐμφορῶσαν ἀκόμη μὴ ὁλόκληρη ἐποχὴ.

— Ποῦς μυστοσημαίνει ὑπολογίζετε ἐπὶ ἐξέτε γράμμι;

— Καμινὰ ἐκαστοῦ...

— Θεατρικὰ ἔργα;

— Σαραντά;

— Διηγήματα;

— Ἀμέτρητα.

Ἰλιγγος! Γιά μὴ στυγίη, νομίζω πὺς βρῖσκον μιστὰ πὺς ταχυμετρητοῦ! Ἀς κάθεται ἡσυχοὺ καὶ νὰ λήγῃς ἐκεῖ μιστὰ πὺς γραφεῖο του. Δὲν γάνει στυγίη. Ὅπως ὁ τιμητικὸς ἄλφα πηγίνει καδὲ πρῶτὸν στὸ γραφεῖο του νὰ διεκπεραιώσῃ τὴν ὑπηρεσίαν του, ἐστὶ καὶ ὁ Ξενοπούλου, καδὲ πρῶτὸν θὰ βρεθῇ στὴ θέα του μετὰ τὴν πέναν στὸ γέρι. Βλέπω τὸν νεαρόν ποστειδὸν τῆς ἐποχῆς νὰ στραβομυμνοσυνάξῃ. Καὶ ἡ ἐμπνεύσις; Ποῖα ἐμπνεύσις κύριε; Τὴν φέρνω μετὰ τὸ ζόρι, ἂν δὲν ἐργάζεται. Ἐκείνος πὺν δὲν μπορεί νὰ ὑπερᾶσῃ τὸν Πήγασον, ὅς καταβῇ πὺς ὅλας. Γιατὶ εἶνε τὸ πλὸν τριανταπέντε ἀπὸ τὸ ὅσα καὶ ἂν καμινὰ φορὰ τὸν παρὴν στυγίη πλάτῃ τὸν ἀπὸ γούστο, θὰ τὸν πετάξῃ στὴ μέση τοῦ δρόμου. Τὸν ὑπερᾶσῃ ὁ Ξενοπούλου; Ἄν ὅχι ἐντέλως, πάντως τὸν ἔχει φέρει σὲ λογαριασμό. Καὶ κάνει τὴ δουλειὰ του. Ἐργάζεται τὸ πρῶτὸ ἐπὶ τέσσαρες ὥρας πέντε ὥρας συνεχῶς.

— Δὲν πρῶτε;

— Πῶς ὅχι!

— Συναρπαστικὰ;

— Τέσσαρες φλυτζάνια γάλα εἶνε τακτικὰ. Γὰ μισοῦ μὴν τρῶγω ἀργά.

— Καὶ πάλι ἔργασιν;

— Ὅχι δὴ! Τέσσαρες μετὰ ξηλ, κοιμῶμαι!

Στὴς ὁγδοὺ τὸ βράδυ ξαναρχίζει τὴ δουλειὰ του, γιὰ νὰ τὴν συνεχίσῃ ὡς

ΕΥΤΥΧΕΙΣ!

— Μεταξὺ μας... τὰ μαργαριτάρια πὺς ὀφρὸ εἶνε ἀληθινὰ, ἀλλὰ, εὐτυχῶς, ἔλεος ὁ κόσμος πιστεύει πὺς εἶνε ψευτικὰ...

τὴς τρεῖς τὸ πρῶτ. Ἄν ἔφαγε συναγρίδα μαγιονέζα εἶνε εὐτυχής. Τὸ ἀρέσει πολὺ. Ὅρνια πιάσει ἀλά-μπα-ναίζα ἐπίσης, εἶνε ἡ ἀδυναμία του. Ἄν τὸ φαγητὸ τῆς πρωτιμῆσεως του παῖξῃ ρόλον στὴν ἐμπνευσίν καὶ στὸ κέφι, τότε ὑποθέτω ὅτι πολλὰς συναγρίδας θὰ ἔχουν θυσιασθῇ εἰς τὸν «Κόκκινον βράχον» του.

Τὸ σπῆτι του εἶνε ἡ ἀδυναμία του. Τριάντα πέντε χρόνια ἐργάζεται μετὰ τὸ ἴδιον γραφεῖο, στὸ ὅπου ἐβγῆκε ἡ μεγαλυτέρα του παραγωγή. Δὲν δέχεται καμινὰ μεταβολή. Γενικῶς τὴν πρόσδοτον εἶνε ἐνοχλητικὴ δὲν τὴ βλέπει μετὰ καλὸ μάτι. Ἀς μοῦ συγχαρηθῇ ν' ἀποκαλύψω, ὅτι μὲς πέρσιον ἐξέβηκε νὰ κάμῃ ἡλεκτρικὴν ἐγκατάστασιν. Καὶ εἶχε ἄδικο; Μὲ τὸ σπῆτι τοῦ φωτοαπλῶν ἔργα του. Πῶς προσέβητε τὸ ἡλεκτρικὸ φῶς στὴν ἐργασίαν του; Δὲν πολυγνώμει τὰ αὐτοκίνητα καὶ τὴς πολυκατοικίας. Καὶ ὁ αὐτὸς ἔχει τὸ

Ο Κ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΡΑΒΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ο ΚΙΝΔΥΝΟΣ ΤΩΝ ΠΑΡΟΜΟΙΩΣΕΩΝ

Μιά φορὰ κι' ἔναν καρὸ ζῶσε στὴν Κούφα ἕνας ἄνθρωπος πὺν τὸν ἔλεγεαν Μουλίμ. Μία ἡμέρα, ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἐβῆσε πὺς ζῶσε στὴν Βασούρα ἐπὶ οὐγῆς του, πὺς εἶχε μὴ μεγάλη θέα στὸν παλάτι. Ξεκίνησε λοιπὸν νὰ πᾶν νὰ τὸν δῇ καὶ νὰ τὸν μιλῇ. Ὅταν ἐφῶσε στὴν πόλιν, ὁ ἄλλος τοῦ εἶπε:

— Ποῖος εἶσαι σὺ, ἄνθρωπε τοῦ Θεοῦ;

— Εἶμαι ὁ Μουλίμ. Ἀκούει νὰ μιλῶν γιὰ σένα κι' ἦρα ἀπὸ τὴν Κούφα γιὰ νὰ σὲ γνωρίσω...

Ὁ συγγενὴς του, τοῦ εὐχέθηκε τὸ καλὸς ὦρισε, τὸν φιλοξένησε στὸ σπῆτι του καὶ βῆκε γιὰ ν' ἀγοράσῃ κάτι γιὰ τὸν τραπεζῆ. Πῆγε λοιπὸν ὁ ἄνθρωπος ἐπὶ τὸν τραπεζῆ. Πῆγε λοιπὸν ὁ ἄνθρωπος ἐπὶ τὸν τραπεζῆ. Πῆγε λοιπὸν ὁ ἄνθρωπος ἐπὶ τὸν τραπεζῆ.

— Ἐχεῖς τυρὶ; τὸν ρώτησε.

— Ἐχω. Εἶναι ὡστὸ βούτυρο! Τοῦ ἀπάντησε ἐκεῖνος.

«Ἀφοῦ λέει πὺς τὸ τυρὶ του εἶναι βούτυρο, αὐτοῦ γιὰ νὰ ἄνθρωπος τῆς Βασούρας, γιὰ νὰ μὴν ἀγοράσω βούτυρο;»

Πῆγε λοιπὸν ὁ ἄνθρωπος καὶ τὸν ρώτησε :

— Ἐχεῖς βούτυρο;

— Ἐχω. Ἀγινὸ καὶ καθαρὸ σάν τὸν λάδι!

«Γιατὶ τότε νὰ μὴν ἀγοράσω λάδι;» ἔκανε πάλιν ὁ ἄλλος καὶ πῆγε ὁ ἄνθρωπος ἐπὶ τὸν τραπεζῆ.

— Ἐχεῖς λάδι; τὸν ρώτησε.

— Ἐχω. Εἶναι καθαρὸ σάν τὸ κρῦο νερό!

«Γιατὶ νὰ μὴν πάρω νερό, ἀφοῦ παρομοιάζει τὸ λάδι του μετὰ τὸ νερό;» ἀνέστηκε ὁ ἄνθρωπος τῆς Βασούρας. Γύρισε λοιπὸν σπῆτι του, πῆρε μὴ γράβα, τὴν ἔμεινε καθαρὸ νερό καὶ τὴν παρουσίασε στὸ συγγενὴ του ἀπὸ τὴν Κούφα, μὴ παξιμάδι.

Συγχρόνως τοῦ διηγήθηκε καὶ τὴν περιπέτειάν του στὸ παζάρι...

ΓΝΩ ΤΑ ΚΑΙ ΑΓ ΩΣΤΑ ΡΕΚΟΡ

Ἡ φημιότερα βουνὰ τοῦ κόσμου εὐρίσκονται στὴν Ἀσία. Εἶναι τὸ Ἑβερεστ, ὅψους 8.882 μέτρων.

Ἡ φημιότερα λίμνη ἀπὸ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης εἶναι καὶ αὐτὴ στὴν Ἀσία. Εἶναι ἡ Τεϊγκ-Τοῦ-Τοῦ, ὅψους 4.879 μ.

Τὸ μεγαλύτερον βῆθος τῆς θαλάσσης εὐρίσκεται στὸν Εἰρηνικὸν ὁκεανόν, κοντὰ στὴς Φιλιππίνες. Εἶναι 10.500 μέτρων. Ὁ μεγαλύτερος ποταμὸς εἶναι ὁ Νεῖλος. Τὸ μήκος του φθάνει τὰ 6.400 χιλιόμετρα. Στὴν Εὐρώπῃ εἶναι ὁ Βόλγας: 3.400 χιλιόμετρα.

Ἡ μεγαλύτερα λίμνη τοῦ κόσμου εὐρίσκεται στὴν Ἀφρική. Εἶναι ἡ Βικτωρία Νιάντζα. ἔχει ἐπιφάνεια 83 χιλιάδες τετραγωνικὰ χιλιόμετρα.

Ἡ μεγαλύτερα πόλις τοῦ κόσμου εἶναι ἡ Νέα Ὑόρκ. ἔχει 7 εκατομμύρια κατοίκους.

Ἀπὸ τὸ 1900 μέχρι σήμερον αἱ περισσότεραι γάμοι ἐγένανται τὸ 1920 : 623.000.

Κατὰ τὸ 1915 ἐγέναντο αἱ λιγώτεροι : 86.000.

Ὁ μεγαλύτερος ἀριθμὸς γεννησάντων ὁσημέρῃ τὸ 1899 μετὰ 1.018.000. Οἱ περισσότεροι θάνατοι ὁσημέρῃ τὸ 1871 μετὰ 1.271.000.

ΟΛΣ Ο ΧΡΥΣΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Ποῖος θὰ μπορούσε νὰ πιστέψῃ ὅτι ὅλος ὁ χρυσοῦ τοῦ κόσμου πὺς θηκεται στὴς ἀμέσους κατωτὲς Ἱνδίας καὶ στὰ πρῶτα ἔτη τοῦ 1920 :

Ἄν τὸ 1900 μέχρι σήμερον αἱ περισσότεραι γάμοι ἐγένανται τὸ 1920 : 623.000.

Κατὰ τὸ 1915 ἐγέναντο αἱ λιγώτεροι : 86.000.

Ὁ μεγαλύτερος ἀριθμὸς γεννησάντων ὁσημέρῃ τὸ 1899 μετὰ 1.018.000. Οἱ περισσότεροι θάνατοι ὁσημέρῃ τὸ 1871 μετὰ 1.271.000.

Ἡ φημιότερα βουνὰ τοῦ κόσμου εὐρίσκονται στὴν Ἀσία. Εἶναι τὸ Ἑβερεστ, ὅψους 8.882 μέτρων.

Ἡ φημιότερα λίμνη ἀπὸ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης εἶναι καὶ αὐτὴ στὴν Ἀσία. Εἶναι ἡ Τεϊγκ-Τοῦ-Τοῦ, ὅψους 4.879 μ.

Τὸ μεγαλύτερον βῆθος τῆς θαλάσσης εὐρίσκεται στὸν Εἰρηνικὸν ὁκεανόν, κοντὰ στὴς Φιλιππίνες. Εἶναι 10.500 μέτρων. Ὁ μεγαλύτερος ποταμὸς εἶναι ὁ Νεῖλος. Τὸ μήκος του φθάνει τὰ 6.400 χιλιόμετρα. Στὴν Εὐρώπῃ εἶναι ὁ Βόλγας: 3.400 χιλιόμετρα.

Ἡ μεγαλύτερα λίμνη τοῦ κόσμου εὐρίσκεται στὴν Ἀφρική. Εἶναι ἡ Βικτωρία Νιάντζα. ἔχει ἐπιφάνεια 83 χιλιάδες τετραγωνικὰ χιλιόμετρα.

Ἡ μεγαλύτερα πόλις τοῦ κόσμου εἶναι ἡ Νέα Ὑόρκ. ἔχει 7 εκατομμύρια κατοίκους.

Ἀπὸ τὸ 1900 μέχρι σήμερον αἱ περισσότεραι γάμοι ἐγένανται τὸ 1920 : 623.000.

Κατὰ τὸ 1915 ἐγέναντο αἱ λιγώτεροι : 86.000.

Ὁ μεγαλύτερος ἀριθμὸς γεννησάντων ὁσημέρῃ τὸ 1899 μετὰ 1.018.000. Οἱ περισσότεροι θάνατοι ὁσημέρῃ τὸ 1871 μετὰ 1.271.000.

Ἡ φημιότερα βουνὰ τοῦ κόσμου εὐρίσκονται στὴν Ἀσία. Εἶναι τὸ Ἑβερεστ, ὅψους 8.882 μέτρων.

Ἡ φημιότερα λίμνη ἀπὸ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης εἶναι καὶ αὐτὴ στὴν Ἀσία. Εἶναι ἡ Τεϊγκ-Τοῦ-Τοῦ, ὅψους 4.879 μ.

Τὸ μεγαλύτερον βῆθος τῆς θαλάσσης εὐρίσκεται στὸν Εἰρηνικὸν ὁκεανόν, κοντὰ στὴς Φιλιππίνες. Εἶναι 10.500 μέτρων. Ὁ μεγαλύτερος ποταμὸς εἶναι ὁ Νεῖλος. Τὸ μήκος του φθάνει τὰ 6.400 χιλιόμετρα. Στὴν Εὐρώπῃ εἶναι ὁ Βόλγας: 3.400 χιλιόμετρα.

Ἡ μεγαλύτερα λίμνη τοῦ κόσμου εὐρίσκεται στὴν Ἀφρική. Εἶναι ἡ Βικτωρία Νιάντζα. ἔχει ἐπιφάνεια 83 χιλιάδες τετραγωνικὰ χιλιόμετρα.

Ἡ μεγαλύτερα πόλις τοῦ κόσμου εἶναι ἡ Νέα Ὑόρκ. ἔχει 7 εκατομμύρια κατοίκους.

Ἀπὸ τὸ 1900 μέχρι σήμερον αἱ περισσότεραι γάμοι ἐγένανται τὸ 1920 : 623.000.

Κατὰ τὸ 1915 ἐγέναντο αἱ λιγώτεροι : 86.000.

Ὁ μεγαλύτερος ἀριθμὸς γεννησάντων ὁσημέρῃ τὸ 1899 μετὰ 1.018.000. Οἱ περισσότεροι θάνατοι ὁσημέρῃ τὸ 1871 μετὰ 1.271.000.

Ἡ φημιότερα βουνὰ τοῦ κόσμου εὐρίσκονται στὴν Ἀσία. Εἶναι τὸ Ἑβερεστ, ὅψους 8.882 μέτρων.

Ἡ φημιότερα λίμνη ἀπὸ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης εἶναι καὶ αὐτὴ στὴν Ἀσία. Εἶναι ἡ Τεϊγκ-Τοῦ-Τοῦ, ὅψους 4.879 μ.

Τὸ μεγαλύτερον βῆθος τῆς θαλάσσης εὐρίσκεται στὸν Εἰρηνικὸν ὁκεανόν, κοντὰ στὴς Φιλιππίνες. Εἶναι 10.500 μέτρων. Ὁ μεγαλύτερος ποταμὸς εἶναι ὁ Νεῖλος. Τὸ μήκος του φθάνει τὰ 6.400 χιλιόμετρα. Στὴν Εὐρώπῃ εἶναι ὁ Βόλγας: 3.400 χιλιόμετρα.

Ἡ μεγαλύτερα λίμνη τοῦ κόσμου εὐρίσκεται στὴν Ἀφρική. Εἶναι ἡ Βικτωρία Νιάντζα. ἔχει ἐπιφάνεια 83 χιλιάδες τετραγωνικὰ χιλιόμετρα.

Ἡ μεγαλύτερα πόλις τοῦ κόσμου εἶναι ἡ Νέα Ὑόρκ. ἔχει 7 εκατομμύρια κατοίκους.

Ἀπὸ τὸ 1900 μέχρι σήμερον αἱ περισσότεραι γάμοι ἐγένανται τὸ 1920 : 623.000.

Κατὰ τὸ 1915 ἐγέναντο αἱ λιγώτεροι : 86.000.

Ὁ μεγαλύτερος ἀριθμὸς γεννησάντων ὁσημέρῃ τὸ 1899 μετὰ 1.018.000. Οἱ περισσότεροι θάνατοι ὁσημέρῃ τὸ 1871 μετὰ 1.271.000.

Ἡ φημιότερα βουνὰ τοῦ κόσμου εὐρίσκονται στὴν Ἀσία. Εἶναι τὸ Ἑβερεστ, ὅψους 8.882 μέτρων.

Ἡ φημιότερα λίμνη ἀπὸ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης εἶναι καὶ αὐτὴ στὴν Ἀσία. Εἶναι ἡ Τεϊγκ-Τοῦ-Τοῦ, ὅψους 4.879 μ.

Τὸ μεγαλύτερον βῆθος τῆς θαλάσσης εὐρίσκεται στὸν Εἰρηνικὸν ὁκεανόν, κοντὰ στὴς Φιλιππίνες. Εἶναι 10.500 μέτρων. Ὁ μεγαλύτερος ποταμὸς εἶναι ὁ Νεῖλος. Τὸ μήκος του φθάνει τὰ 6.400 χιλιόμετρα. Στὴν Εὐρώπῃ εἶναι ὁ Βόλγας: 3.400 χιλιόμετρα.

Ἡ μεγαλύτερα λίμνη τοῦ κόσμου εὐρίσκεται στὴν Ἀφρική. Εἶναι ἡ Βικτωρία Νιάντζα. ἔχει ἐπιφάνεια 83 χιλιάδες τετραγωνικὰ χιλιόμετρα.

Ἡ μεγαλύτερα πόλις τοῦ κόσμου εἶναι ἡ Νέα Ὑόρκ. ἔχει 7 εκατομμύρια κατοίκους.

Ἀπὸ τὸ 1900 μέχρι σήμερον αἱ περισσότεραι γάμοι ἐγένανται τὸ 1920 : 623.000.

Κατὰ τὸ 1915 ἐγέναντο αἱ λιγώτεροι : 86.000.

Ὁ μεγαλύτερος ἀριθμὸς γεννησάντων ὁσημέρῃ τὸ 1899 μετὰ 1.018.000. Οἱ περισσότεροι θάνατοι ὁσημέρῃ τὸ 1871 μετὰ 1.271.000.

Ἡ φημιότερα βουνὰ τοῦ κόσμου εὐρίσκονται στὴν Ἀσία. Εἶναι τὸ Ἑβερεστ, ὅψους 8.882 μέτρων.

Ἡ φημιότερα λίμνη ἀπὸ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης εἶναι καὶ αὐτὴ στὴν Ἀσία. Εἶναι ἡ Τεϊγκ-Τοῦ-Τοῦ, ὅψους 4.879 μ.

Τὸ μεγαλύτερον βῆθος τῆς θαλάσσης εὐρίσκεται στὸν Εἰρηνικὸν ὁκεανόν, κοντὰ στὴς Φιλιππίνες. Εἶναι 10.500 μέτρων. Ὁ μεγαλύτερος ποταμὸς εἶναι ὁ Νεῖλος. Τὸ μήκος του φθάνει τὰ 6.400 χιλιόμετρα. Στὴν Εὐρώπῃ εἶναι ὁ Βόλγας: 3.400 χιλιόμετρα.

Ἡ μεγαλύτερα λίμνη τοῦ κόσμου εὐρίσκεται στὴν Ἀφρική. Εἶναι ἡ Βικτωρία Νιάντζα. ἔχει ἐπιφάνεια 83 χιλιάδες τετραγωνικὰ χιλιόμετρα.

Ἡ μεγαλύτερα πόλις τοῦ κόσμου εἶναι ἡ Νέα Ὑόρκ. ἔχει 7 εκατομμύρια κατοίκους.

Ἀπὸ τὸ 1900 μέχρι σήμερον αἱ περισσότεραι γάμοι ἐγένανται τὸ 1920 : 623.000.

Κατὰ τὸ 1915 ἐγέναντο αἱ λιγώτεροι : 86.000.

Ὁ μεγαλύτερος ἀριθμὸς γεννησάντων ὁσημέρῃ τὸ 1899 μετὰ 1.018.000. Οἱ περισσότεροι θάνατοι ὁσημέρῃ τὸ 1871 μετὰ 1.271.000.

Ἡ φημιότερα βουνὰ τοῦ κόσμου εὐρίσκονται στὴν Ἀσία. Εἶναι τὸ Ἑβερεστ, ὅψους 8.882 μέτρων.

Ἡ φημιότερα λίμνη ἀπὸ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης εἶναι καὶ αὐτὴ στὴν Ἀσία. Εἶναι ἡ Τεϊγκ-Τοῦ-Τοῦ, ὅψους 4.879 μ.

Τὸ μεγαλύτερον βῆθος τῆς θαλάσσης εὐρίσκεται στὸν Εἰρηνικὸν ὁκεανόν, κοντὰ στὴς Φιλιππίνες. Εἶναι 10.500 μέτρων. Ὁ μεγαλύτερος ποταμὸς εἶναι ὁ Νεῖλος. Τὸ μήκος του φθάνει τὰ 6.400 χιλιόμετρα. Στὴν Εὐρώπῃ εἶναι ὁ Βόλγας: 3.400 χιλιόμετρα.

Ἡ μεγαλύτερα λίμνη τοῦ κόσμου εὐρίσκεται στὴν Ἀφρική. Εἶναι ἡ Βικτωρία Νιάντζα. ἔχει ἐπιφάνεια 83 χιλιάδες τετραγωνικὰ χιλιόμετρα.

Ἡ μεγαλύτερα πόλις τοῦ κόσμου εἶναι ἡ Νέα Ὑόρκ. ἔχει 7 εκατομμύρια κατοίκους.

Ἀπὸ τὸ 1900 μέχρι σήμερον αἱ περισσότεραι γάμοι ἐγένανται τὸ 1920 : 623.000.

Κατὰ τὸ 1915 ἐγέναντο αἱ λιγώτεροι : 86.000.

Ὁ μεγαλύτερος ἀριθμὸς γεννησάντων ὁσημέρῃ τὸ 1899 μετὰ 1.018.000. Οἱ περισσότεροι θάνατοι ὁσημέρῃ τὸ 1871 μετὰ 1.271.000.

Ἡ φημιότερα βουνὰ τοῦ κόσμου εὐρίσκονται στὴν Ἀσία. Εἶναι τὸ Ἑβερεστ, ὅψους 8.882 μέτρων.

Ἡ φημιότερα λίμνη ἀπὸ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης εἶναι καὶ αὐτὴ στὴν Ἀσία. Εἶναι ἡ Τεϊγκ-Τοῦ-Τοῦ, ὅψους 4.879

Ο διαγής και ευγενής δριζών των Αθηνών, ο εις όλην την γήν φημισμένος, δεν έπεδρασε μόνον επί της τέχνης, δέν παρήγαγε μόνον έκ μοιρμάτου θαυμαστά έργα, οδδ' ένεπνευσε μόνον καλλιτεχνικάς ψυχάς. Η επίδρασίς του έξεδηλώθη και εις αυτά τά έμψυγα και εις αυτά τά ένσάρκα τάλαμπια, τά όποια περιλείπει και ός «καλέσσαν» έισφάλλεται ο παντοδέν σγεδόν, με μικράς μόνον δισκοπίας, συνεχής έξ όρουσών όριζών.

Ας λέγουν, ότι θέλουν. Η φύσις έπιδρά τά μέγιστα εις την διαμόρφωσιν των κατόικων, οδδέποτε δέ οι μεγάλοι και πελώριοι, ός φορητά σκάφη, πόδες της Άγγλίδος, δά όφησιν τον τύπον των επί κονιερτοβριθούς Άθηναικού πεζοδρομίου, μόνος δ' ο θερμολόγος και πλάστης "Ήλιος", ο μέγας ένδικός ευεργέτης της "Ελλάδος Φαίβος, ο διογέων επί πάτος τον χρυσόν του αφθόνως και δαιμύλως, μόνος αυτός δύναται να δώση τόσην λάμψιν και θερμότητα εις τά όμματα των Άτιθίων, άτινες όσοιδήποτε μέτρια τυγχόν και άν εινε κατά τά άλλα, κατά τους όφθαλμούς όμως εινε πάντοτε έκτάκτως θαλκτικαί και σαγηνευτικαί. Το έλληνικόν γένος, άλλωστε, όλόκληρον εινε άνεξεσπέρτος εύόφθαλμον, άλλ' ιδιαιτέρως ώραίους όφθαλμούς έχουν οι Άτιθίδες.

Άλλ' όμως τελείας καλλονάς δέν έχομεν πολλάς, παρ' όλας της φύσεως τάς ευεργετικάς και δαιμύλεις παροχάς και τούτο, διότι έλλείπει εϊσέτι παρ' ήμιν η άνεσις και η εύζωία εκείνη, η κατά τους κανόνες της υγιεινής και του τελείου πολιτισμού διατασσ, ο βίος ο έλευθέριος, ο ευθύμιος, ο πλήρης γαράς και τέρψεων, ο πλήρης γλυκύτητας και ήμερότητας.

Αι κόραι του λαού παρ' ήμιν τα λαμπρόντα υπερβολόντως εινε ως επί το πλείστον ίσχναι, καγκηκταί, νευροπαθείς, ώγραι και λιπασσικταί. Τα χαρακτηριστικά των εινε όρασις πολυλίκια, άλλα τι να κάμουν οι όφθαλμοί, η ρίς και οι όδόντες, όταν έλλειπη η τό παν λαμπρόντα σάρξ, η πλάστευσα σάρξ με την ροδίζουσιν και έπαιθεύσαν γρόαν, με τό λεπτόν, λευκόν και άβρον δέμα; Τι να κάμουν και οι άριστοι όναλογισαί του σώματος, όταν ποτό φθαλά και κύσπη, όταν η ρόγη γέρον και η κεφαλή κλίνη, όταν τό στήθος άτροφή και δέν προβάλλη πλήρες σφρίγγους, ζωής και νεότητος;

Επειτα, και άλλο κακόν, άλλο δεινόν έλάντωμα έκ της επί έκαστον-τιετηρίδας μετά των Όθωμανών συμβιώσεως κληροδοτηθέν ήμιν, έργεται συμπληρών όλεθρίως την όσχημίσιν, τό ψιμυθόν. Α, τό έλλεινόν αυτό φύκος, όπερ έκ τρυφερότητας με-

Τωμορφίς της Παλαιάς Αθήνας

1) Λιλή Ταγκακοπούλου, 2) Μέλπω Λεβίδου, 3) Ειρήνη Χατζηπέτρου, 4) Φώφη Λαμπέρ-Κρασά, 5) Φώφη Βλάχου, 6) Καίτη Λω, 7) Έλέν. Καυτατζόγλου

τωνόμασαν εις φυσιοσφί, και η λουή σφείρα των γρομμοστικών δηλητηρίων, δηλητηρίων, με τά όποια καταστρέφουν τάς φυσικάς γραμμάς και την αληθή γρομνόν του προσώ-

που! Υπερ πάντας δέ αφθόνως, ως τό επί γυθών ηγανθισμένον αλευρον διασχομένη πούδρα, ήτις τάς μεταβάλλει εις αλευρωμένους τσιπούρας, διότι οι πλείστοι εινε μελαχροινά!...

Άλλά μεθ' όλα ταύτα, οι Άθηναι έχουν τάς καλλονάς των, καλλονάς πολυλίκιας κλασικάς, ίδια δέ εις τά πλούσια μέγιστα και εις τάς εστί-ας των εύπατριδών. Έκει η εύζωία, η καλή διατα, ο άνετος βίος, οι περίπλοκοι, η έλευθεριότης, η γυμναστική και οι έν έξοχη και ταξείδιους βερναι δειμοναί διέπλυσαν σώματα και κεφαλάς, κορμούς και άκρα, όφθαλμούς και καταστάσεις, άμυλλόμενα παλάσιας προς αυτά τά Πραξιτέλεια δημιουργήματα...

Μικρά, έλαγίτη συλλογή, άθολο-γηθείσα έκ του λαμπρού τούτου ά-τικού θερμολογίου-διότι άνθών ά-κόμη δέν εινε-ας μαρτυρήση, έστον άμυδρότατα, την νεοεπικήν ταύ-την των Άτιθίων καλλονήν, ήτις φευ! έπείρωτο να έχη την αυτήν τύχην των θαυμαστών έφαμύλων γλυπτών της άργαυιότητος.

Ός έκείνα τά περίπουστα και σαγηνεύοντα τους όφθαλμούς ά-γάλλματα άπέσπασαν και άφήρσαν άσπλάγγως διάφοροι κατά καιρούς Έλγύνοι, όμοιος και τά νεώτερα ταύ-τα και ένσάρκα, τά έμψυγα της ά-όλβος φύσεως πλαστοτεχνήματα άφή-ρσαν και άπήγαγον εις ένάνα γώ-ρος άρπαγες της καλλονής Άργοναύ-ται, Ισπανοί και Βέλγοι Έλγύνοι μη συλλογισθέντες τίνα σύλησιν προέ-νοισι και πώς άπογυμνοισι τό στερε-θέν των ώραιών του γλυπτών έμύ-γων άέτωμα των Άθηνών!

Πλίν, η μήτρα δέν έκλάπη και νέα, τρυφερά και άβρά νεότητα προβά-λουν των φώλεων, σαγηνεύοντα με τάς μινράς των φανάς και τό γλυκύτατον κελεύσμα των τά ότα των άβρατών. Έξέλθετε εις τό Ζάπειον και τό Φά-ληρον διά να τά άκούσση!...

ΑΛΕΞ. ΦΙΛΑΔΕΛΦΕΥΣ

(Τό έβρον του διαπρεπούς άρχαιόλογου και συγγραφέως Εθνομουσικήν πρό 40 περίπου έτών, σπούδων δέ ένα ώραιον μουσικόν Άθηναιών καλλονών της εποχής εκείνης. Άναθηρομένη και τάς φωτογραφίας των ώραιων αυτών Άθηνών και τό έβρον του κ. Φιλαδέλφους, που ένασφάει στη μνήμη μια εποχή που έχει χαθή για πάντα τους, με ποδ δέν έχει καλόσο λησμοσύνη).

ΤΙ ΜΑΣ ΕΠΙΦΥΛΑΣΣΕΙ ΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟΝ ΕΤΟΣ

ΠΡΟΒΛΕΨΕ Σ ΤΟΥ ΔΙΑΣΗΜΟΥ ΑΓΓΛΟΥ ΑΣΤΡΟΛΟΓΟΥ ΚΕΡΝΕΪΖ

Τό Έτος 1936 που τελειώνει και τό Έτος 1937 που άρχίζει εινε έξαιρετι-κάς σηματικόν, από αστρολογικής άποψέως. Άστρολογικάς έχουμε φθά-σει σε μία από τις εποχές έκείνες της μεγάλης άφηνίσεως και εις τούτο πρέπει να αποδώσωμε και τό σημερινόν παραλήρημα των ένθων και την αύξησι της άτομικής έγκλη-ματικότητος.

Είμαι βέβαιος, ότι ένα γεγονόςς πελαγίας σημασίας παρήχθη κατά τάς άρχάς του φθινοπώρου του 1936, μολοντί παρήλθεν άπαρτητήριον. Μόνον μερικοί άγνωστοί μάγοι ει-

δοποιήθησαν από τά άστρα διά τό γεγονός αυτό, όπως και άλλοτε και έσπευσαν να καταθέσουν τον χρυ-σόν, την σμύριναν και τον λιβανόν εις τό προσκέφαλον ένός ταπεινού λι-

τι λόγω της αντίδρασεως της άν-θρωπίνης θελήσεως, η όποια έννοεί-ται από ώρισμένους άστρικούς συν-δυασμούς, εις την επίδρασιν των ά-στρον, η κρίσις δά έλαττωθή βαθ-μιαίως, όποιοδήποτε και άν εινε η

τροπή που θα λά-βουν τά πολιτικά γεγονότα. Έτσι τό φάσμα της πείνης θα εινε λιγώτερον εις την ύπαιθρον και η άνεργία θα έλαττωθή μέσα εις τάς πόλεις. Όλος ο κόσμος δά κερ-δίξη πολύ εύκολα την ζωήν του. Τό 1937 θα ίδη άνάμ-φισβητήτως τον θά-νατον ένός ήγεμό-νος. Ο θάνατος αυτός δά προκα-λέσει πολλούς έ-λεση πολλούς έ-σωτερικούς περι-σπασμούς εις την

χώραν του.

Διά τό Βέλγιον τό 1937 θα εινε πλήρες φθινοπώρον και δοκιμασιών. Τό άρροσκόπιον της γεννήσεως του καγκελάριου Χίτλερ, παρουσιάζει σημεια άνοηώσεως και πτώσεως που όμοιάζουν πολύ με έκείνα του Μ. Να-πολέοντος και, πρώτοιμα περιεργιν, τά σημεια αυτά επαναλαμβάνονται εις τό πρόσωπον του πρώτου ύπαρ-χηγού του Φίρερ, του στρατηγού Γκαίρινγκ έπληοθι. Πολύ ένσικόν εινε έπίσης τό άρροσκόπιον του Μου-σολίνι.

ΠΕΡΙΤΤΟΝ

— Δεν εινε ανάγκη να πά στόν Ρε-βέρτε ότι είμαι πολυέλεση. Έχεις δίκαιο. Αυτό δά τό καταλά-βη και μένης του.

Τ' ΑΓΑΠΗΜΕΝΑ ΣΩΤΑ ΤΩΝ ΔΙΑΣΗΜΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

Ο ποιητής των "Ανθών του Κασοί", Σάβλ. Μικοντελαίρ, παράξενος και ιδιότροπος πάντοτε, είχε στό σπίτι του έναν σκαν-τάλειο. Ο Έδναρ Πίσε είχε επάνω στό γρα-φείο του έναν ζώονα, πολύ σπανίου είδους. Ο Άλέξανδρος Δουμάς, πατήρ, άγαπούσε έξαιρετικά ένα άσπρο ποικίλ, τέλειος έξη-μερομένο, που κυκλοφορούσε άποδο άνάμεσα στα δίδλια του και στα χειρογράφα του. Ο Άλέξανδρος Δουμάς, υίός, είχε μια γυ-μνασμένη χελώνα, που την είχε άγοράσει ά-πό ένα ίπποδρόμιο. Ο συγγραφέας Άλφόν-σος Κάο είχε στό σπίτι του μια τίγρη, την οποία όμως άναγκάσθηκε να δορίση στό ζω-ολογικό Κήπο, γιατί δέν ποίωσθη από τόν έπισκεψή, έξ αιτίας της καμιάς τρυφε-ράς φίλην του. Ο Ζωλ Ζανέ είχε έναν εύφρε-στο παταγάλο, που άπήγγελε με την διαπε-ραστική φωνή του ένα όλόκληρο ποίημα. Τέλος, ο μέγας ποιητής Σαίντ-Μπέβ έλά-τρευε τους σπονγίτες.

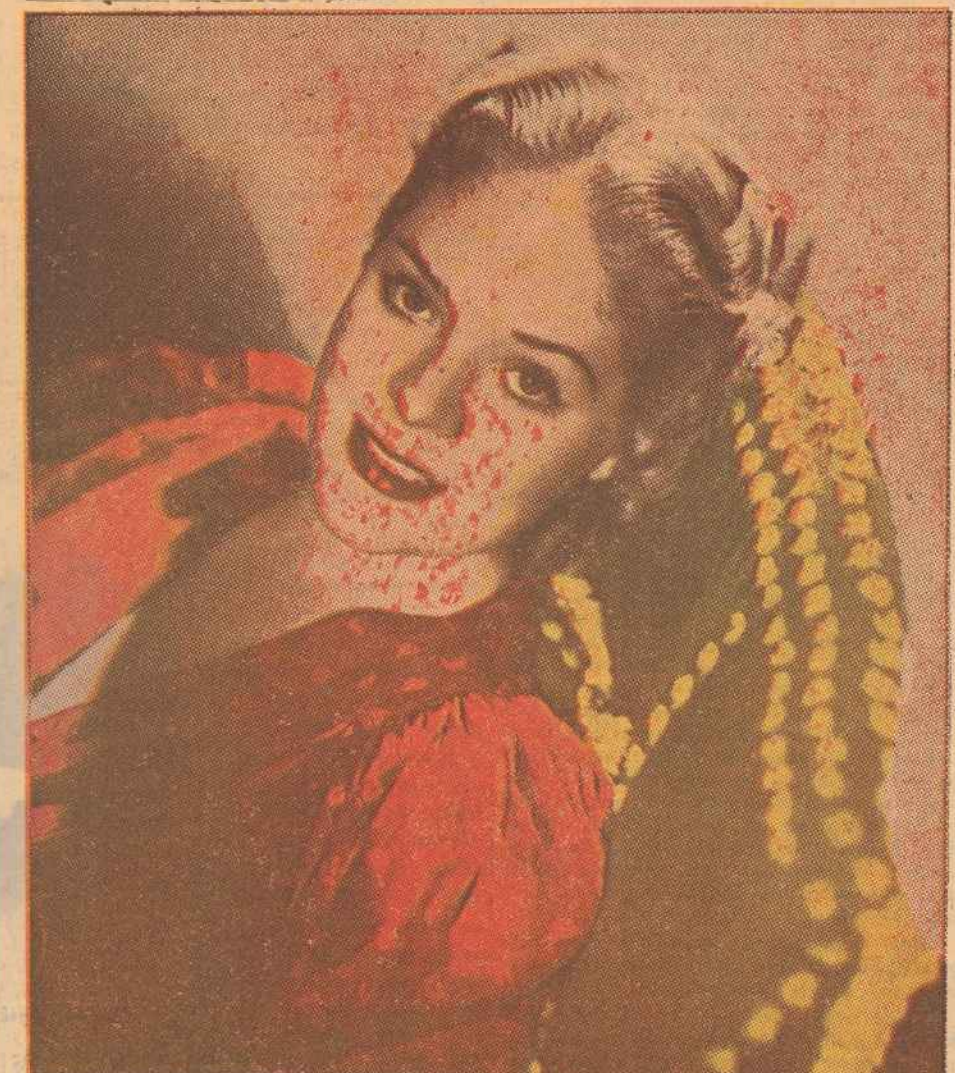

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΜΕΛ. ΓΚΙΝΗΣ
Γραφεία: Πειραιώς 30
Πιστοτήρια: Παλαμήδου 4
Άριθ. Τηλεφώνου 22340

Το ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ

Η ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Ε. ΜΠΟΥΦΛΙΣ
ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΚΟΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Μ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

ΑΓΓΕΛΙΑΙ
Τραπεζών και Άνων.
Έταιριών κατά στίχ. Δρ.15
Έμπορικαί » Δρ. 7.50
Πάντα απόδίδει επιστρέφει
δόν άπαρτητήτως να έχη την
υπογραφήν του οικονομικού δι-
ευθυντού κ. Μελ. Γκίνη, άλλως
θεωρείται άκυρος

Έκ των άνω προς τά κάτω: Αριστερά 1) Χιονομένον τοπίον εις τάς Βασιλικάς Άλπεις. 2) Μία εικόνα από την έκασον της Μασρίτης Γουαϊσάπαιδα προσπαθόν-τα να διασώσουν όποι άπέμεινε από τον φρικτόν βομβαρδισμόν. 3) Τελευταία φο-τογραφία του άποθανόντος Κροισού Βα-σιλείου Ζαχαρώφ. Δεξιά: 1) Η ώρασε-ρα ξανθή «πλάστιγγ» του Χάλλουιντ Ά-λνις Φαί, την όποιαν οι φίλοι του κυμα-τογράφου δά θαυμάσουν εις την τελευ-ταία μουσικήν ταινίαν της Σόλνερ Ραβ-εφάχο πλουσιοκόριτσαν που δά προή-θη σε λίγο εις τάς Άθήνας. 2) Ο χει-μών εινε έφειτος δριμύς εις την Ουκρα-νίαν ώστε όλοι οι ποταμοί έχουν παγώ-σει ή δέ συγκοινωνία διεξάγεται διά μικρών πλοιαρίων, που διασχίζουν μετά κόπου τά κενά που άφήνουν μεταξύ των οι όγκοι των πάγων. 3) Τό γενικόν στρατηγείον της μάδας δέν εινε πλέον μόνον εις τό Παρίσι. Ανωτέρω μία επίβειος γεωμε-τρικών μοντέλλων εις τό Λονδίον.

Τò φωτογραφικόν μας ρεπορτάζ από όλον τον κόσμον

ΕΙΣ ΤΟ ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΩΝ ΦΙΔΙΩΝ

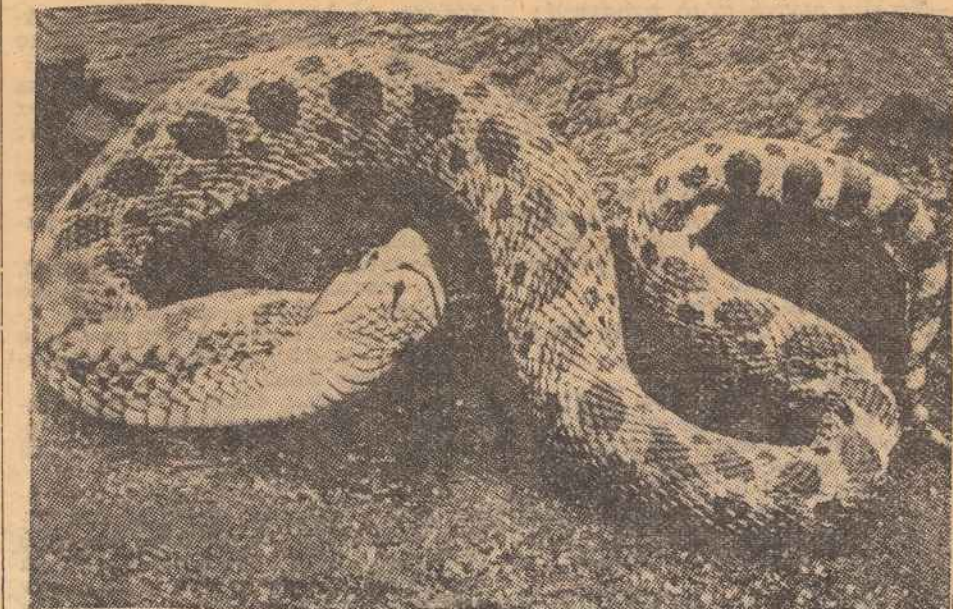
ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΚΑΙ ΤΑ ΜΙΣΗ ΤΩΝ ΚΟΜΠΡΑ

Οι οι περιηγηται που έγραψαν για τήν μαγεαία τών προπικάν νικητών, απέφυγαν έπιμελώς ν' άναφέρουν καί τήν δυσάρεστα έπακολούθα που καταστρέφουν τήν άναμφισβήτητη αυτή γοητεία. Καί δέν είναι λίγες, έξερτε, ή λαχάρτες που δοκιμάζουν οί λευκοί άποικοι κατά μαγεμένα αυτά μέρη. Είναι τή μάλλιουνα τών κουκουφών, είναι ή μυριάδες τών σκορπιών καί τών βατράκων, είναι ή γυγαντιάς σαυνοειδής σφαίρα, είναι ή φοβερή μυστιή τών αναριθμητών φιδιών, που ενεδρεύουν σ' κάθε βήμα σας, άπειλητικά, τρομερά, σκαμένα, γεμάτα κακία καί δηλητηρία καί που τό καθένα χωριστά καί όλα μαζί άποτελούν τήν πιο δυσάρεστη παρενόχληση άνάμεσα στό είδωλολατρών αυτό περιβάλλον.

Στή χερσόνησο τής Μαλάκκας, που είναι, ως γνωστόν ή κατ' έξαχην τροπική χώρα, υπάρχουν ούτε λίγες, ούτε πολλές: έκάτον τριάντα είδη φιδιών. Τά συναντά κανείς παντού: Κάτω από τή φύλλα τής τριανταφυλλίας, κουλουρασιμένα καί άκίνητα, στις βεράντες τών σπιτιών, στους δρόμους, κάτω από τή μαξιλιάρια, μέσα στό παγοούρια του νερού! Τό πάχος καί τό μήκος των ποικίλλει άναλόγως του είδους, υπάρχουν δέ πολλά, τών οποίων τό μήκος υπερβαίνει τήν δέκα μέτρα. Στίς 'Ινδίες πεδινών άπό χρόνιο απόδηγισια φιδιών χιλιάδες άνθρώπων. Στή Μαλάκκα, όμως, ή περιπτώσεις τέτοιου θανάτου είναι λιγώτερες, γιατί οί 'Ιθαγενείς δέν κρίζουν τίς καλύψεις των έπάνω στό έδαφος, αλλά έπάνω σ' υψηλούς πασσάλους, ώστε να μή μπορούν να φθάσουν έως εκεί τή συχμηρά αυτά έρπετα. Ο ΤΡΟΜΕΡΟΣ ΠΥΘΩΝ

Τό μεγαλύτερο καί φοβερότερο φίδι τής Μαλάκκας είναι ούτόν, του οποίου τό μήκος φθάνει τή 7—10 μέτρα. Ο πύθων δέν είναι Ιθαλόδες, επειδή, όμως έχει κοπερπατάτα δόντια, τό όργανο που είναι θανατηφόρο. Τή λεία του τή σκοτώνει κατ' τον άκόλουθο τρόπο. Τήν τυλίγει με τό πελώριο σώμα του καί τή σφίγγει μέχρι άσφυξίας. Η άδυναμία του είναι τή βουβήλεια καί ή άγέλαιος. Κατά τό ανθρώπου σπانیος έπιτίθεται καί μόνον όταν τόν βρήκη κομμένη.

Ο κινεζικός πληθυσμός τής τροπικής αυτής χερσονήσου προκαλείται για τό κρέας του πύθωνος, τό όποιον βρίσκει

Βουλκικός κόμπρα.

λαν καί τό έξής έξαιρετικό: Ζούν έν πνεύματι οικογενείας καί άγαπώνται άπό αέρωνται πάντοτε κατά ζεύγη. Αν τυχόν ένας κυνηγός σκοτώσει τό ένα από τή δύο (τό άρσενικό καί τό θήλυκό), τότε τό άλλο θα έπιτεθεί με άπάνταση μανία κατά τό φωνές του συντρόφου του. Η άγνοια του πράγματος αυτό έχει προεβήσει πολλά δράματα, διότι οί άνθρώποι κυνηγοί δέν έρωτεύονται ότι τήν φιδιών θα έσπευδε να έκδικηθί τόν θάνατο του συντρόφου του.

Η έπιδρομές που όπεται ή γη-ραία Εύρώπη κατά τήν μαγεαία χρονία ζωή της είναι άναρμήτες. Είθε τους λαούς της να δεκατίζονται από τή μυστία του Θεού, τόν τρομερόν 'Αλάρχο, είθε τίς χώρες της να λεηλατούνται από τίς όρδές των Ούνων, τών Βισγυθών καί τών Οστρογύθων, είθε, είθε καί τή δέν εβ' Στό τέλος, όλοι αυτοί οί ανεπιβλήτοι έπισκέπται έρχονται κακήν κακώς. Καί οί μόνο έπιδρομείς τής Εύρώπης που έγκατεστάθηκαν μόνιμως, αόδαίνομενοι καί πληθύνοντες ή άμμος τής θαλάσσης είναι..... οί ποιντικοί!

Ο τρομερός αυτός έπιδρομείς ξεκίνησε από τή βάση τής 'Ασίας καί είσεβάλε στην Εύρώπη, μέσω τής Ρωσίας, τής οποίας οί κάτοικοι διεστράφησαν ζώρη τή άναμνηση από προπονητές αυτόν γένος. Οί τετράποδες αυτοί 'Ασάται, συγκροτημένοι εις άναριθμους στρατών, με προφυλάκας, έπιτελούν καί όπισθοφυλάκας, ξεκίνησαν τήν έποχή του μεσοανικού σκότους καί προεχώρησαν προς δυσάς, άκόλουθώντας μίαν πορείαν, σοφώτατα μελετημένη. Τού όλου στρατού προηγείτο όδον άγνευμένη, τή δέ πλεύρα τών ποιντικοφάλαγγων έπρωτατείτο τό από τόπος από άγριους πολεμιστές. Σιγά σιγά τό στρατεύμα σταματούσε, για να μελετήσουν οί γεροντότεροι ποιντικοί, που άποτελούσαν τό έπιτελείον, τήν άκολουθήσαν όδον.

ΕΤΡΩΓΑΝ ΚΑΙ ΠΑΙΔΙΑ!

Έγκαθησθέντες οί έπιδρομείς στις πόλεις καί στα χωριά από έκείριους, διεσκορπίζοντο άπό τας συνοικίες, λεηλοτούντα τήν αγαθήν, τρώγοντες όλα τή τροφή, καί έπιτείνοντο κατά τών μικρών ζώων καί τών άποκοιμισμένων παιδιών.

Τήν έπαύριον, μόλις έσορούσαν, ή όρδές τών άσιατικών ποιντικών ξαναβρίσκονταν συγκεντρωμένες εις ένα όρισμένο σημείο, έδώ από τήν πόλη, για να συνεχίσουν τήν πρόκληση προς κατάκτηση τής Εύρώπης.

Προεσιδόντες κανένα σκυλλά στό δρόμο τους: Έάν οί ποιντικοί θσαν άρκετοί καί νόμιζαν ότι θα μπορούσαν να τή βγάλουν πέρα, περιεκυλόντο τό σκύλλο, τό έτραγαν τή πόδια, ανέβαιναν πάνω στό σώμα του καί τόν έροκάναν με τίς κοφτερές των μασέλες, ενώ οί λοιποί έμπηγαν φοβεράς κραυγές, σάν περιεμικές λαγές που κατατρώσαν τό ζώον. 'Αλλά έκείνο που έκαμε καταπληρ

Προικισμένες μ' ένα δηλητήριο ισχυρότατο, ή άμφοτέρωθεν στό πεπύον με καταπληκτική έπιδειξότητα μέσα στα μάτια του άνθρώπου, τών οποίων συναντούν μπροστά τους. Τό άποτέλεσμα είναι ότι όχι μόνον τυφλώνεται άκαριαίως, αλλά καί πεθαίνει μέσα σ' λίγες ώρες από φρικτούς πόνους.

Κατά τας άφηγήσεις τών 'Ιθαγενών τής Μαλάκκας, οί κόμπρα, όταν τραυματίζονται θανασιμώς, σπεύδουν να έπιταχύνουν τό πέλος των, αυτοκοκύνοντας κατά τόν έξής τρόπον: Λαγκάνουν τήν ίδια τήν ούρά τους καί αυτοδηλητηριάζονται!

γενείς τά σκοτώνουν άδιακρίτως, καί πανηρύονται από γεγονός κατά τρόπον θρησκάβητικώς άγριον.

ΜΙΑ ΕΙΚΩΝ ΤΟΥ ΔΑΝΤΕ

Ίδου πώς περιγράφει ο Σουηδός έρευνήτης Γιέν Πέρσον ένα παρόμοιο γεγονός, που είδε με τό μάτια του στή Μαλάκκα:

«Ένα βράδυ έργαζόμουνά στο γραφείο μου, με τή παράθυρα άνοιχτά, γιά όρσά 'Έξαπτα, κατά τή μία μετά τή μεσάνυχτα, άκουσα κάτι διαβολικά γέλια καί έξερωνία. Τέντωσα τό αυτί μου καί σέ λίγο διέκρινα τίς φωνές τών Κινέζων όπρετάν μου. Η φασαρία έρχόταν από τό μέρος του γκαράζ. Άνήσχυσε, διεσχύει τόν άλοοκότεινο κήπο μου καί τράβηξα προς τό έξλινο γκαράζ, από τίς χαραμάδες του όποιου έξέρεφαν λωρίδες φωτός. Όταν άνοιξα τή πόρτα, βρέθηκα πρό ενός άποτροπαίου καί άλρομηνήφου θεάματος.

«Οί τρεις Κινέζοι μου είχαν συλλάβει τρεις μαύρους κόμπρα, ζωντανούς καί με τή βοήθεια ενός διαχλωτού έλίου, είχαν καρφώσει καί κεφάλια τους στό χόμα, ώστε να μή μπορούν να κάνουν τίποτα. Ύστερα με κάπ μεγάλα χωνιά, έφριξαν μέσα στό στόμα τών φιδιών βενζίνη καί τέλος τά έσφώλωσαν με ένα κηρούν.

«Όλλά τά πρωτότυπα αυτά βασανιστήρια δέν έσταμάτησαν έως έδώ. Μετά τήν ύπνωση, τά φιδία βράχθηκαν με βενζίνη καί άύτερα παρεδόθησαν στις φλόγες. «Έικό οί τρεις κόμπρα, καί καί άκροτηριασμένοι πλέον, έπάσανται άπνευμονισμένα με τίς φλόγες, οί τρεις Κινέζοι, ό-λογυμνιοι σκελόν, έχόρευαν τριγύρω, με φωνές καί όρλιακούς καί έμοιαζαν σάν να περιγελούντα τά τρία έρπετα, που έβγαζαν από τά στόματά τους γαλάρεις φλόγες.

«Ηταν μία σκληρή αντίδραση τής φαντασίας του Δάντε. Ήταν τό σύμβολο του τελεωτού μίσους του άνθρώπου άπάνταση του άηλεούς αυτού έχθρου, αλλά καί σύμβολο του γοημίου πνεύματος τών Κινέζων, οί όποιοι είναι πάντοτε πρόθυμοι να έφεύδουν κάποιοι κανονισμοί βασανιστήριου, πρωτότυπο εις σκληρότητα καί άγριότητα...

θαύλος, χρονολογούμενος από τό έτος 1000 μ. Χ.

Τήν έποχή εκείνη ζούσε στή Μαχεντία ένας άρχιεπίσκοπος, όνόματι Μπουό, οί όποιοι κατόπιν έγινε βασιλεύς τής περιφέρειας, υπό τό όνομα Κάττο Β'. Αυτάριχός καί φιλόαγρος, έβασάνει τρομερά τους όπρκότους, οί όποιοι τόν μισούσαν άγρια. Είπα αυτός έκαλωμνηστικά στό καλόν καί στους θησαυρούς, ο λαός του δέν είχε ούτε ψωμί καί φαγή.

«Ένα χειμώνα, που τό κρού ήταν έξαιρετικά όρμυ, τά νερά του Ρήνου έπαύσαν. Οί φτωχοί έβήγαν στους δρόμους καί ζητιάνευαν, ο δέ Κάττο, φοβόμενος μήπως πεινάσει, άγόρευσε όλα τή τροφή τής περιφέρειας καί τά συνεκέντρωσε σέ μίε τεράστια άθήρη, που τή φρουρούσαν έκάτο στρατεύμα.

«Ο λαός άγριμένος καί μη δυνάμενος πλέον ν' άντέξή στήν πείνα, έκανε συλλαλητήριο έξω από τό παλάτι, ζητώντας ψωμί. Έντρομος, ο Κάττο, έδεδόχη τήν έπιτροπή του λαού καί άπήντησε ότι θ' άνοίξη μία μεγάλη άθήρη, γεμάτη τροφή, για να πάρη ο λαός, ότι θέλει. «Ο λαός άγριος καί ζητωκραυγάζη. Έίσεξε στήν άθήρη καί υπόδειξε ο βασιλιάς καί μήκη μέσα. Μόλις έμπηκε καί τό τελευταίος οί στρατεύματες έκλεισαν τίς σιδερένιες πόρτες τής άθήρης καί έβαλαν φωτιά στην οικοδόμη, τής οποίας τό πυροτέχνημα παρηλοόθησε ο Κάττο γελόν από τό παράθυρό του.

Τότε οί ποιντικοί άπεράσαν να έκδικηθούν. Έπορεύονταν τό παλάτι, είσεβαλαν μέσα καί άρχισαν να ροκανίζουν τά πάντα. Έντρομος ο βασιλιάς, τό σκάκι κρυφά καί καταφεύγει σ' ένα πύργο, κτισμένο έπάνω σ' ένα ηράκι του Ρήνου. Άλλά καί εκεί τόν εύρηκαν οί ποιντικοί. Διεπερασώθηκαν στό ηράκι, περιεκυλόνταν τόν πύργο, άρχισαν να σκαβούν όπνύοντας στοές καί να ροκανίζουν τίς όρσεις πόρτες καί έλκος τό φρούριον έξεπορεύθη. Άκόμεικτο τότε τό ζωντανό αυτό κύμα, έχθηκε μέσα στό διαμερισμά του πύργου, έφθασε στή μεγάλη άβυσσος των τελευτών, καί βρήκε τόν Κάττο Β' προσευχόμενον γονυκλόντα εις μία εικόνα. Μέσα σ' ένα ώρο, ο κακός βασιλιάς είχε παγωθή από τους ποιντικούς.

«Έκτοτε ο πύργος αυτός όνομάσθη 'Αβύσσος τών Ποιντικών καί σκεταία ά-στορίας τών ποιντικών, κυκλοφορεί καί σήμερα άκόμη στήν Ρηνανία ένας ώρας

ROBERT GÖFFIN

ΟΙ ΑΘΗΝΑΙΟΙ ΑΣΣΟΙ ΤΟΥ ΣΚΑΚΙΟΥ

Τό σκάκι είναι ένα παιχνίδι που γινώκεται τό μυαλό. Συγχρόνως όμως είναι ένα τρομακτικό πάθος. Μία νανία από τήν όποία έλά-ζεται καταφέρναι να γινώσκουν. Οί παίκ-τοι—καί είναι χιλιάδες—γίνονται από τό πρώ-τος τό βράδυ τήν ώρα τους μέσα στα καφε-ρία, στα σαλόνια, στις αίθουσες τών διαφό-ρων λαζαρίων σκακιών, πάνω σ' ένα τετρά-γωνο κοντινέ με μάρμα καί κοφά τετραγωνά-κια καί ψυθίζοντας άκατάληπτα λόγια!

—Ρουά!...
—Ρέιν!...
—Τούρ!...
—Τούρ, Ρουά!...

Καί με άργές κινήσεις όστερα από πολλή ώρα σπύρνουν ένα πάξινο πύλο, καί από τό τε-τραγωνάκι, που έλάλουν τή ώρα του καί έ-τοιμάζοντο τό στρατηγικό σχέδιό τους. Τόση είναι ή προσοχή τους που δέν καταλαβαί-νουν τί συμβαίνει γύρω τους. Καπνίζουν μό-νο άθιασώτος, τά μάτια τους λείπουν από τόν πυρηνά καί ο καθέας προσπαθεί να πάρη μ' ένα όμοιο σχέδιο τό βασίλειό του άλλου.

Έτσι κερδίζει τό παιχνίδι. Παίξετε όμως σκάκι: Όχι! Έξ' ουτέ άς σας έξηγηθώ με δύο λόγια αυτό τό παιχνίδι, έν καί δέν είναι τόσο άπλό όσο φαίνεται. Άπλό γιά να σας δώσουμε μία ιδέα. Σκάκι μπορούν να παίξουν μόνο δύο άνθρωποι. Βάζουν μπο-ροστά τους τό κοντινέ, βγάζουν από μέσα τά πύνα του σκακιού, τό άναποδογυρίζουν καί τ' άνοίγουν. Τότε παρουσιάζεται ένας πύνα-κας με δύο χροιάται τετραγωνάκια μαύρα καί άσπρα. Τών ίδιων χροιάτων είναι καί τά πύνα. Ο ένας λοιπόν από τους παίκτες παίρνει τά μαύρα πύνα καί ο άλλος τό λευ-κά. Αυτά τά πύνα, ή δύναμει του σκακιού, είναι τά έξής: δύο πύργοι, δύο άλωνα, δύο άξιωματικοί, ο βασιλιάς καί ο βασιλισσα. Τοποθετούνται δέ στήν τελευταία σειρά τό πύναος με τόν άξιωματικό τρόπο. Στά άνω-νά τετραγώνια μπαίνουν οί πύργοι δεξιά καί άριστερά, έπειτα οί άλωνα, κατόπιν οί άξι-ωματικοί καί τέλος ή βασιλισσα που ποτεί πάντα να είναι στό χροία της καί ο βασι-λιάς. Μπροστά από αυτές τίς δύναμεις, στην παρτίδα γοημιά, παρατάσσονται όντω μ-ικρότερα πύνα, οί στρατιώτες. Ο καθέας σ' ένα τετράγωνο. Καί τό παιχνίδι άρχίζει.

Ο πρώτος προχωρεί ένα στρατιωτικό μπροστά από θέσει, τόν άξιωματικό ο άλλος καί από αυτής τής στιγμής θέσει ο καθέας σ' έφαρ-μονή τό σχέδιό του. Η παρτίδα έκτελείται με καθήκον του έκάστου, στήναι παρτίδα, δι-σινάει τους στρατιώτες του, τους άξιωματι-κούς του, τους πύργους του, τ' άλωνα του καί προχωρεί μέχρις ότου να κατορθώη να πάρη τό βασίλειό. Τότε ο έχθρος νικηθείς καί κρατός καί φυσικά κερδίζει τό παιγ-νίδι. Πώς κινούνται τώρα τά πύνα; Οί στρατιώτες μετά τήν πρώτη κίνηση, κινούν πάντα ένα όρμα έμπρός, όδωδέν ένα τετρά-γωνο. Οί πύργοι, πηγαίνουν πάντα εθεία δεξιά καί άριστερά καί δέν μπορούν να πε-ρίδουν ή να σφύδων διαγωνίως. Άλλως τε είδατε ποτέως πύργο να πηδάει; Τ' άλωνα κινούν μόνο τέσσερις κινήσεις, πρώτα όλα τή έμπροσθα καί στήματόν ένα γήμα. Οί άξιωματικοί κινούνται διαγωνίως σ' όλο τό πεδίο καί σ' όλο τήν ώρα τους. Μόλις ή βασι-λισσα προχωρή, όσο θέλει, καί όσα βήματα θέλει. Όσο γιά τό βασιλιά αυτός κινεί μόνο ένα βήμα δεξιά ή άριστερά. Ο σκακός λοιπόν κάθε παίκτη είναι πώς με τίς δύνα-μεις του καί ή βασιλισσα του, ένφ προστα-τεί τό δικό του βασίλειό να πάρη τόν άλ-λον. Οί άναίταλος όμως έχει καί, αυτός τό σχέδιό του καί γίνεται μία τρομακτική μάχη σπένσης, σκεδών, σκακιών κολώνων, καί ό-ποια μετά πάση καί έξη ώρες καταλήγουν στην ήττα του άναίταλου.

Τό σκάκι, καθώς καταλαβαίνετε, είναι τό

άγαπημένο παιχνίδι τών στρατιωτικών. Δι-αγνώριται ότι ο Μέγας Ναπολέων ήταν μανι-ακός σκακιστής. Έπίσης στήν Αδία τής Γερμανίας όστρη, όποις διαγνώριται, είδαμε άδύνατα έαταρίων. Οί μαρσινάδες έπίσης τών 'Ινδιών συνήλυν να παίξουν σκάκι τών όποιων τά πύνα άποτελούν ζωντανόι άνθρωποι. Καί γενικά αυτό τό παιχνίδι, από άρχαίαιότατον χρόνον κατέκτησε τόν κόσμο. Χαρακτηριστικό δέ τής μανίας που κυριεύει τους σκακιστάς, είναι οί διάφοροι άγώνες οί

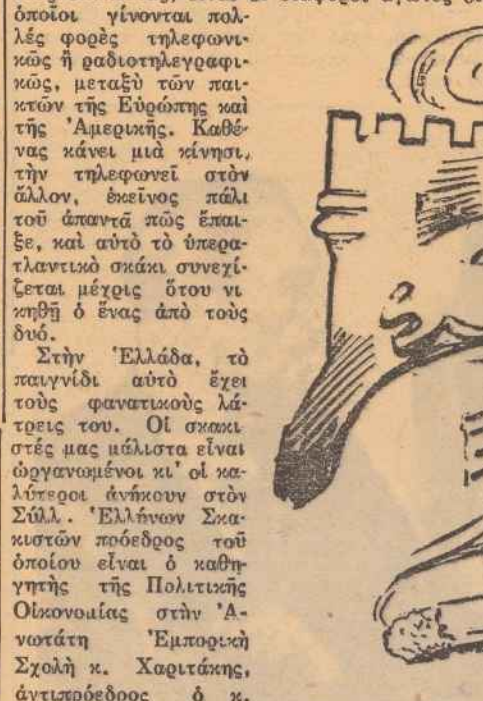
Δαφνός, Μερεζίδης, Μόσχος, Χατζηπαγώνης καί άλλοι. Στή δεύτερη κατηγορία είναι οί κ. κ. Χ. Σταμάτης, Φραγκόπουλος, Κανάρης, Αθηνάκης, Έπέσγιου, Πασιπας, Μαγι-ρίας, Κ. Παπαδόπουλος, Τροσότης, Κάττε, Μάκαλος, Σελιότης, Μπλιάδης καί πολλοί άλλοι.

Στήν τρίτη δέ κατηγορία είναι όλοι οί εμα-ζέτες, όπληδ οί άδύνατοι παίκτες που δέν έχουν συνήθειες άνήγη να καταστρώσουν τους σκακιστάς, είναι οί διάφοροι άγώνες οί

είναι δέ θεωρητικά κα-ταστημένοι ώστε να κινούν ένα καλό έ-νομημα. Άλλος τε είναι γνωστό, ότι από ένα καλό άνομημα έ-ξαρτάται κατά 80 ο/ο ή έπιτυχία ενός παικ-του, έν ένομημα ο ά-ντιπαλός του δέν κατα-φέρει ν' άποστήνη τόν

Πώς όμως γίνεται γνωστή ή αξία ενός αίκιτου καί ή έπίση-μος άναγνώρισις του; Με τους περίφημους ά-γώνες σκακιστά, δέν γνωστά 'εσυννομή, τά όποια έχουν καμιά φορά καί διεθνή χα-ρακτήρα.

Τό τουρνουά του σκακιού γίνεται ως έ-ξής: Ένας όμιλος από όδνα σκακιστάς, τής ίδιας κατηγορίας, χωρίζεται σέ δύο ομάδες, καί ο καθέας παίζει με τόν άλλον. Έκείνοι που δά συγκεντρώσουν τους περισσότερους βαθμούς (παρτίδες καί τούς λιγώτερος μ-

Μέσα μέρα ο κ. Μπουόνας έπαυσε σκάκι με τόν Σελιότη, ο όποιος ήντ άδύνατος παίκτης. Άπλοα τους όμους πήγαν άμέσως καί έγκατεστάθηκαν στό άλλο τραπέζι, δύο παί-κται από τους πιο καλούς που ήσαν συνεν-νομημένοι με τόν κ. Σελιότη. Άντοι οί τε-λευταίοι έπαύσαν συγχρόνως τήν ίδια παρ-τίδα τόν σκακιστή, με τή διαφορά ότι οί κιν-ήσεις του άναίταλου δέν γινώσκονταν λαγ-νής, αλλά κανονικά. Έπειτα ο κ. Σελιό-της έβλεπε με τρόπο τό λάθος του, τό δώσε-θαι καί ο κ. Μπουόνας πήγαινε να σκάχη από τό κατό του, γιατί δέν μπορούσε να έ-ξηγηθή, πώς είχε γίνει ο άντιπαλός του τό-σο προσεκτικός καί τόσο έπιμνηστικός.

Οι τεμεροί 'άσσοι, που σέ ζαλίζουν με τό πάθος τους, διαπνέονται με τήν όρση καί τόν παγνισμό τών 'Ελλήνων 'άσσοων του σκακιού, τής έξής όλογιστικής ένν συ-μμετικών τους, είναι οί κ. κ. Στ. Πατρίδης, Μ. Παπαντωνίου, Α. Καλοής καί Σ. Φοι-γανός. Έπειτα έρχονται οί άγριότεροι τήν πρώτην κατηγορίαν, μεταξύ δέ αυτών είναι οί κ. κ. Α. Λαυντίος, Γ. Χ. Παπαγε-ωργίου, Ι. Μπουλαζάνης, Ελ. Φουσσας, Α.

σους βαθμούς (νουνες), λαμβάνουν μέσος στους πέντε τους. Όταν δέ έκατωβαίνουν καί τόν σκακιστή, τόν άπλοο, τότε αυτός ο άγριος παίζει με τόν έχθρό, ο κ. Σελιό-της, ώστε να άναποδογυρίσει νικητής ή κείνος που ήντ τό βασίλειό του άλλου. Α-πό τότε καί οί δύο όλοι τής ομάδας τών πρώτων σκακιστών τόν κινούν. Ο Καπαλνίγας επίσης είναι από τους 'άσσοους του σκακιού καί τέλος ο 'Ολλανδός Έδω, ο όποιος είναι ο σημερινός πρωταθλητής του έαταρίου.

'Από τί εξαρτάται ή έπιτυχία εις τόν έρωτα

«Όλοι μας, άνδρες καί γυναίκες, αγα-πούμε μ' ένα ιδιαίτερον τρόπο. Αυτός ο τρόπος αυτή ή σκακιστική στήν έρωτα, καθορίζεται από τους άποτροπικούς μόνον όταν έ-κείνες θεωρούν ότι έτοι έπιτυχίαται ο σκοπός τους.

Ο ΚΑΡΚΙΝΟΣ (21 'Ιουλίου—22 'Ιου-λίου). Είθε αίσθηματικός τύπος καί ή έρωτικές περιπέτειές σας είναι πάντοτε ρωμαντικές. Οί τρόποι σας είναι θελκτι-κοί. Η γυναίκες αυτού τό άποτροπικού θέλουν να παίξουν τό ρόλο τής ηρώνας έρωτικού μυθιστορήματος. Είθε έ-πιδοκίμους.

Ο ΑΕΩΝ (23 'Ιουλίου—23 Αυγούστου). Έχετε ένα σκακιστικό ύφος στις έρωτικές όπνύσεις σας. Είθε ρωμαντικές στις πράξεις σας καί πολύ άποτροπικός στις πράξεις σας. Όποιος έξεί να κο-λακεύη αυτή τή άδυναμία σας, μπορεί εύκολα να σας κάνει όρμα του.

Η ΠΑΡΘΕΝΟΣ (24 Αυγούστου— 24 Σεπτεμβρίου). Σας άρσεί τό φλέρ, έ-σθε έπιπολαιοι στις έρωτικές όπνύσεις σας. Έχετε άσπαστο πάλι πρακτικό πνεύ-μα στις πράξεις σας. Η γυναίκες του έ-στεριωμού αυτού παίρνουν με τούς άνδρες, τούς βασανίζουν, για να γίνονται πιο γοη-τευτικές.

ΟΙ ΔΙΑΔΥΜΟΙ (23 Μαΐου—30 'Ιουνίου). Οί τρόποι σας δείχνουν μεγάλη ταχύτητα στις άποφάσεις, καί ή πράξεις σας φαί-νεται πάντοτε ότι κρύβουν ένν ψυχρό ύπολογισμό. Έχετε γοητεία καί έρετες πάντοτε να διαλέξετε τήν κατάλληλη σι-γμή. Η γυναίκες λατρεύουν τά χρήματα

Οι άνδρες δέν μπορούν να κερδίσουν εύ-κολα τίς γυναίκες που γεννήθηκαν υπό τήν έπίδραση αυτού τό άποτροπικού. Μπο-ρούν να τίς κατακτήσουν μόνον όταν έ-κείνες θεωρούν ότι έτοι έπιτυχίαται ο σκοπός τους.

Ο ΚΑΡΚΙΝΟΣ (21 'Ιουλίου—22 'Ιου-λίου). Είθε αίσθηματικός τύπος καί ή έρωτικές περιπέτειές σας είναι πάντοτε ρωμαντικές. Οί τρόποι σας είναι θελκτι-κοί. Η γυναίκες αυτού τό άποτροπικού θέλουν να παίξουν τό ρόλο τής ηρώνας έρωτικού μυθιστορήματος. Είθε έ-πιδοκίμους.

Ο ΑΕΩΝ (23 'Ιουλίου—23 Αυγούστου). Έχετε ένα σκακιστικό ύφος στις έρωτικές όπνύσεις σας. Είθε ρωμαντικές στις πράξεις σας καί πολύ άποτροπικός στις πράξεις σας. Όποιος έξεί να κο-λακεύη αυτή τή άδυναμία σας, μπορεί εύκολα να σας κάνει όρμα του.

Η ΠΑΡΘΕΝΟΣ (24 Αυγούστου— 24 Σεπτεμβρίου). Σας άρσεί τό φλέρ, έ-σθε έπιπολαιοι στις έρωτικές όπνύσεις σας. Έχετε άσπαστο πάλι πρακτικό πνεύ-μα στις πράξεις σας. Η γυναίκες του έ-στεριωμού αυτού παίρνουν με τούς άνδρες, τούς βασανίζουν, για να γίνονται πιο γοη-τευτικές.

Ο ΖΥΓΟΣ (25 Σεπτεμβρίου— 21 'Ο-κτωβρίου). Έχετε μία ήμερη καί άδία-γνήτη προσοικότητα, ή όποια προσελ-κίζει τήν προσοχή του άλλου φύλου. Είθε πολύ καλώς ήσυχία έρωτικές ήθηματά. Δέν σας άρέσκουν ή έξωθηματικές διατυ-πώσεις μπροστά στον κούμο.

Ο ΣΚΟΡΠΙΟΣ (22 'Οκτωβρίου— 21 Νοεμβρίου). Έχετε κάτι τό σκοτεινό καί τό μυστηριώδες. Η έπιθυμία σας είναι λογορ-αία, αλλά έρετες, ούτε πρέπει να θέ-ξετε ένα τέρας στο φλέρ, που πάντων όταν φεραρεταί μπροστά σ' άλλους. Σας άρέσει να παραμένουν κρυφές ή έρωτι-κές όπνύσεις σας. Είθε άλογόρος καί πολύ σφοδρός στον έρωτα.

Ο ΤΟΞΟΤΗΣ (22 Νοεμβρίου—21 Δε-κεμβρίου). Έχετε κλεισι πρós τό φλέρ, αλλά είθε πολύ ειλικρινές καί εύθες στά έρωτικά ήθηματά. Τραβάτε κατ' εθείαν πρós τόν σκοπόν σας καί ο άλλος δέν μέ-νει ποτέ καλόν-καρπό στην άρεσκατότητα σας. Έχετε άσπαστο πάλι πρακτικό πνεύ-μα στις πράξεις σας. Η γυναίκες του έ-στεριωμού αυτού παίρνουν με τούς άνδρες, τούς βασανίζουν, για να γίνονται πιο γοη-τευτικές.

ΟΙ ΔΙΑΔΥΜΟΙ (23 Μαΐου—30 'Ιουνίου). Οί τρόποι σας δείχνουν μεγάλη ταχύτητα στις άποφάσεις, καί ή πράξεις σας φαί-νεται πάντοτε ότι κρύβουν ένν ψυχρό ύπολογισμό. Έχετε γοητεία καί έρετες πάντοτε να διαλέξετε τήν κατάλληλη σι-γμή. Η γυναίκες λατρεύουν τά χρήματα

Ο ΑΙΓΟΚΕΡΩ (22 Δεκεμβρίου—21 'Ια-ννουαρίου). Δέν σας άρέσκουν ή έπιθε-τικές καί δέν είθε έπιδοχές στις έρωτικές όπνύσεις σας. Έχετε κάποιο συντηρητικό στον έρωτα. Η στάση σας αυτή φαίνεται κομμάτι φορτί στους άλλους, ως περιφρο-νητική. Δέν είθε καί τόν ένδοξο σκακιστή με ένα πρσέπου που δέλει να βρή έναν ρωμαντικό έρωτα.

Ο ΥΔΡΟΧΟΟΣ (22 'Ιαννουαρίου— 20 Μαρτίου). Οί τρόποι σας είναι λίγο φο-βηκοί καί έπιφωτιστικοί. Φαίνεται πως έ-χετε ένα έξαιρετικά κριτικό πνεύμα. Η πράξεις σας είναι όπολογισμένες καί με-θοδικές καί σπάνιος γάχατη τήν ψυχραι-μία σας στον έρωτα. Είθε πολύ ίσορρο-πημένος. Δέν θυμάστε ποτέ. Είθε άπορ-πώτατος στον έρωτα.

ΟΙ ΙΧΘΥΕΣ (22 Φεβρουαρίου— 20 Μαρτίου). Έχετε μία προσοικότητα έ-ξαιρετικά θελκτική. Η πράξεις σας έχουν μεγάλη δόση αίσθηματικότητας καί άνα-ποτροπικότητας με φλόγα καί πάθος στα έ-ρωτικά γάδια. Προσπαθείτε εθελού-σως ν' αποκτήσετε καί πολύ σπάνιος έ-σθε νωποπία τόν προσοικόν που άνα-ταί, ανεξαρτήτως τής προσοικητότητας σας. Είθε πάντοτε θερμός στον έρωτα καί έξολοκάρτευσ.

ΜΠΕΜΠΕ ΝΤΑΝΙΕΛΣ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΠΙΕΡ ΣΑΝΖΑΙΝ

τὸς τὴν μορφοῦν Ἑλβία. Ὑπῆρχε καὶ
 μία ἀλλή... Ἡ Ἑμια φαίνεται φρονί-
 μη καὶ οὐκ ἀκούσας τὸ Φεῦκε, γιὰτὶ δὲν
 εἶχε ἀποφασίσῃ τὴν προσδοκίαν
 νὰ διασκεδάσῃ τὴν αἰνία πᾶν καὶ τὴν
 τελεπτή της τριχόνητος ἔξω κι' ἐκεῖ
 οὐλοῦντο, ἀτὰρ ἀσάφηντο πάλαι καὶ στὰ
 κορυκία σαλῶν. Ἡ κρυφεὶς σχέσις της
 μετ' τὸν Σαρμὶε ἦταν ἡ φαιωτέρη διεξο-
 δῶς. Ἄ, ἡ Ἑμια, ἡ ὑποκριτριά, ἤξερε
 θαυμάσια νὰ ζήσῃ τὴ ζωὴ της !
 Μὲ τὴν πρόφασιν λοιπὸν ὅτι δὲν ἔπρεπε
 νὰ κηλεύσῃ τὴν ἀνάνυσιν της νεκρῆς, ἡ
 Ἑλβία σπῆδεν ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ δει-
 πτεῖ γὰρ τὴν τίποτα. Μὰ δὲν τοῦ ἐνά-
 κανε λόγο γιὰ τὸ διαζόγιον. Τοῦ ζήτησε
 μόνον τὴν συμβουλὴν τοῦ... Κι' ὁ Σαρμὶε
 δὲν ἀνέστηκε νὰ τῆς υποδείξῃ τί ἔπρεπε
 νὰ κἀν· τὸ παράδειγμα τῆς Ἑμιας ἦ-
 ταν ὁλοφάντορ ! Ἀν ἤξελε νὰ ζήσῃ καὶ
 ἐκεῖνη εὐτυχιωμένη, δὲν εἶχε παρά νὰ ἀ-
 κολουθῇ τὸ παράδειγμα τῆς...
 Κι' ἐτοί ἡ Ἑλβία ἔγινε φίλη τοῦ
 Σαρμὶε καὶ δὲν ἄργησε νὰ καταπληθῇ τὸν
 ἀνάνυσιν τῆς ἀνάνυσιν τῆς...
 Ὅπως ἡ Ἑμια, ἐτοί τώρα καὶ ἡ Ἑλβία
 εἶχε γίνῃ γιὰ τὸ Φεῦκε, μὴ φέρων καὶ
 ὀνειδισματικὰ οὐλῶνς !...

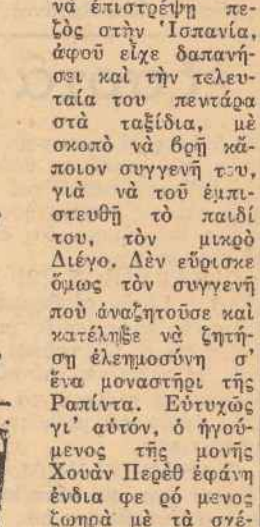
ΠΙΕΡ ΣΑΖΑΝΙΝ

Ἡ ἀνακάλυψις τῆς Ἀμερικῆς ἐστοίχισε μόνον 480.000 δραχμάς!

διορίζεται πάλι εινε ψηφιστέας τήν πληροφόρηση πού πάς παρ-υαίονος τόν Κολόμβο, ώς αρτιότατος καί παραδοσιατός. 'Ο αριθμός μισός τόν ώρίστην ές τριάντα πένγκας, δηλαδή ές 1.200 δραχμές περίπου. Οι δέ τριάντα πένγκας τόν έσπαιναν αριθμό μισού από 20 πένγκας, ήτοι τριάντα έκαστος μέλ.ης τού πληρώματος έκπαινε τόν μεταξείν δύο καί τριάν πένγκας τόν μισόν.

'Αν προσέθεθι τώρα κανείς στίς 4.000 πένγκας, πού άντισταρροπούνεύν τήν έξία τών τριών ίστί-φόρων, τόν μισού τού ναυάρχου τότε έστις (πού τόν πήρε ο Κολόμβος προκαταβολικώς), τοτός μισούος τών δύο πλοιάρχων καί τού πληρώματος, ήτοι περίθ ή άνάκληση τήν 'Αμερικήν, δέν έστει-χισε περισσότερα από 9-12.000 πένγκας, ήτοι 350.000-480.000 ελληνί-κας δραχμές!

'Όσο δηλαδή παίρνει κανείς ένα ιστίον στίς πένγκας, σημαίνει τόν 'Αδριανόν.

του. Καθώς ἦτο
ς, πνευματικὸς τῆς βα-
δὲν ἐχειροτάθη παρὰ
μικρὸ γραμματάκι, γιὰ
ἐξηρότητα τῶν θεολό-
γῶσαν νὰ πιστεύουν με-
τὰ ἡ δὲν ἦτο στρουγγύλη.
ἡ Ἰσαβέλλα ἐνεργῶστε
τῶν τολμηρῶν σχεδίων
ἀποδεικνύει. ἀφ᾽ οὗ μὲν

φορά, τὸ δόξασι τῶν λογιζομένων ὅτι τὰ σχέδια τοῦ Κολοβῶν ἀπαύστησαν ὄψιν ἐξελίσσονται χρηματικά π.ο.α καὶ γι' αὐτὸ τάχα δὲν εὐρίσκει ὁ μέγας θαλασσοπόρος ἀποστήρικτάς, εἶναι τοὺς ἔξω, ποὺ ἐνδοχῇ τὴν ἀποφῆν ἐπὶ ἄλλα ἥσαν τὰ ἐπιλόδια τοῦ Κολοβῶν. Ὅπως ἀποκρινόμεθα ἀπὸ τὰς ἐπο-
λέων πηγῶν, ὁ Κολοβῶν, παρ' ὅλον ὅτι ἐ-
πὶ τὰς ἑλπίδας καὶ τὴν ἐπιθυμίαν, ὅταν
δὲν ἐκρίνετο γιὰ τὸν διὰ τὸν πλοῦτον ἐπι-
τυχεῖ, παρὰ μόνον ὅταν ἔλκεται ὁριστικῶς
ὁ πόλεμος τῆς Ἰσπανίας κατὰ τὸν Ἀρ-
βόν. Περιεῖνε δὲλαθὲν ἀπὸ παλαιῶν πρῶτα
ἡ ἰσπανικὴ κυριαρχία ἐπὶ τὸν ἀπὸ κεντρικοῦ
βένδον ἐδαφόν καὶ ὅτερα γ' ἀναγορῇ
ἐπερὶ κατάστησιν τοῦ νέου κόσμου.

Ἀπὸ τὰ ἐφεξήσαντα ἐπιστρεφόμενος, ἀπο-
κρίνεται ὅτι δὲν ἐνδοχῆται ἡ πληρο-
φορία, ποὺ πᾶς ἀνθρώπος τὸν Κολοβῶν,
ὡς ἐφεξήσαντα καὶ παραδοξολογῶν. Ὁ μυσ-
τικὸς μῦθος τοῦ ὀρίσθαι τὸ τριάντα πένγκας,
δὴλαθὲν σὲ 1.200 δραχμὰς περίπου. Ὁ δὲ
καπεταῖνιο τοῦ ἐπαγγίαν μῆτις μισθὸν ἀπὸ
20 πένγκας καὶ ὁ μισθὸς ἐκίστοιν μέλ.ς
τοῦ πληρωμένου ἐκμνηστὸν μετὰ δὲ καὶ
τρίων πένγκας τὸν μῆνα!

Ἄν προσέβητ' ὅρα κανεῖς σὺς 4.000
πένγκας, ποὺ ἀντιπροσώπευον τὴν ἐξί-
αν τὸν τῶν ἐξ-φόρων, τὸν μισθὸ τοῦ ναυ-
άρχου ἐξείς ἐτους (ποὺ τὸν πῆρε ὁ Κολοβῶν
προκαταβολικῶς), τοὺς μισθοὺς τῶν δυὸ
πλοιοάρχων καὶ τοῦ πληρωμένου, θί περὶ
τὴν ἀνεκάλυψιν τῆς Ἀμερικῆς δὲν ἐστί-
χισε περισσοτέρα ἀπὸ 9—12.000 πένγκας; ἢ
τοὺς 350.000—480.000 ἐλληνικὰς δραχμὰς!

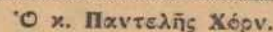
Ὅσο δὲλαθὲν παίρνει κανεῖς ἕνα στί-
γμα τῆς ἀνεκάλυψιν τῶν Ἀμερικῶν

·Ένα αδιάκριτο ρεπορτάζ

Ο Κος ΠΑΝΤΕΛΗΣ ΧΟΡΝ

*Ο διαπρεπής θεατρικός μας συγγραφέας κ. Παντελής Χόρν, μάς ε

—« Ἀμα ἓνας ἄνθρωπος ἀγαπᾷ πρὸς τὸν ἰσχυρὰ, δὲν μπορεῖ, παρὰ τὰ ἄντα γαπηθῇ. Ὡστε τὸ ἐρώτημα σας, δὲ θὰ εἶχε τὴ θέσι του, ἂν δὲν συνέβαινε καὶ μὲ τοὺς ἐρωτευμένους, ὅ,τι παρατηρεῖται καὶ μὲ τοὺς κακοὺς συγγραφεῖς, ποὺ ἅμα πίσσουν τὴν πέν-
τε.

να, νομίζουν ότι άργισαν ένα άποστολή μου. Σάν τά φιλόλογά μας έργα είνε κι' ο άγάπες που γνωρίζω καλά στόν κόσμο μας. Άν τά μεγάλα έργα στόν κόσμο είνε 5-6, τότες είνε κι' ο μεγάλες άγάπες. Έγώ προσωπικά, είμαι ευχαριστήμενος άπό τόν εαυτό μου, που δέν άγαπώ ποτέ στή ζωή μου, γιατί δέν βρέθηκα στή πλάση να νομίζω δέν άγαπώ, όπως όλοι τόν νομίζουν. Ή πλάση μου άρέσχησε στή... φιλόλογα: Να νομίζω ότι κάτι κάνα, ενώ δέν κάνα τίποτε.

Η ΚΑ ΕΙΡΗΝΗ ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΠΟΥΛΟΥ
Δίδουμεν τὸν λόγον εἰς τὴν ἐκλε-
κτὴν λογίαν κ. Δημητράκοπούλου
(Εἰρήνη Ἀθηναία), τῆς ὁποίας τὸ
νέο βιβλίον «Ἐποχές», διαβασθῆκε μὲ
τὸ ζωηρότερον ἐνδιαφέρον.
— «Ἀλήθεια, νὰ ἀπαντήσω σοβαρά;
Νὰ πῶ τίς μύχιες σκέψεις μου; Θὰ

...ταν λίγο δυσκόλο. Ξέρω μόνο πως
...ταν είμαστε πολύ νέοι, προτιμούμε
...α μας αγαπούν. "Όταν φθάσωμε
...τό σημείο, να ικανοποιηθώμε με τό
...α αγαπάμε χωρίς ανταπόδοσι, μπο
...ρεί να είμαστε καλλίτεροι από πριν,
...α άγνωστο άν είναι φυσιολογική κα
...άστασις αυτή ή ολιγάκρεια..."»

ΔΙΣ ΜΑΡΙΑ ΑΜΑΡΙΩΤΟΥ
 Ἡ καθηγήτρια δις Μαρία Ἀμαριώ-
 ρου, συγγραφεύς τοῦ ἑξαμήνου καὶ
 πιστοποιητικοῦ βιβλίου, «Τὸ γράμμα-
 ρο ἡ ἀγωγή», ὅταν ἤκουσε τὸ θέμα
 τῆς ἐρεύνης μας, μάς εἶπεν ἐπὶ λέξει:
 «Θὰ θυμηθούμε τὸν Οὐγκό-
 τω-μέ τὸ ἐρώτημα σας καὶ τὴν παλαιά
 κεινὴ μετάφρασι τῶν «Αἰδέων».
 Πόσον μέγα τὸ ἀγαπᾶσθαι
 τοῦτου μείζον; Τὸ ἀγα-
 πᾶν».

«Μεῖζον, ἀσφαλῶς. Μὰ καὶ προτι-
θέτο; Ἐπίσης προτιθέμενο. Ὁ σκο-
πὸς τῆς ἀγάπης εἶνε νὰ δῇται ἀληθινή
ἐκτενία. Νὰ γεννᾷ δημιουργικὰ δι-
κωκῆς μέσα μας καὶ νὰ ὤσες ἐξωμέ-
ως τὸ Θεό. Νὰ μάς κἀνῃ, νὰ νοιώ-
θωμε τοὺς πόνους καὶ τῆς χαρὸς τῶν
ἄλλων καὶ κατὰ δικό μας. Νὰ περὶ
αὐτὰ μὴ καθαρτήρια φλογὰ ἀπὸ τῆς
ἀγάπης καὶ νὰ τὴν ἐξαγνίσῃ ἀπὸ τὴν
μικρότητα καὶ κακία, νὰ τὴν βγάλῃ
ἐκ τοῦ ἀτόφιο χρυσάφι ἀπὸ τὸ γενο-
μένο τῆς θυσίας καὶ τῆς αὐταπαρνή-
σεως. Ὁ ἀγαπῶς καὶ νὰ μὴ σ' ἀγα-

ποιάνε ν' ἀνέχονται, μὰ γὰρ ὅσους
ἀπορούν γιὰ ὁμιλίαν καταστάσει
ἴσως ἡ μόνη ὁμιλία κατὰ φύσιν
κάνει πρὸν ἄνθρωπον πρὸς εὐ-
τυχία καὶ καλοσύνην, πρὸ δὲ τῆς φαι-
νεύουσιν ὁ ἴδιος δυνατόν γιὰ τὴν κο-
ρυμμένη ψυχὴ του. Νὰ σ' ἀγαπᾷ καὶ
νὰ μὴ ἀγαπάς, αὐτὸ κολλομένη, εἶνε
καὶ ἡ ἀντιφύλαξις, ὅτι ἐνὰ πρὸς ἐνὲ
καύματος ἀντιφύλαξις τῆς ἡθικῆς ἐξ-
ουσίας ἀπέναντι σ' ἐνὸς καὶ ἐνὸς
Γιὰ κείνον ὥμως πρὸς τοιοῦτ' ἀκατά-
σχετησινα γιὰ τὸν συνηθισμένον του
κ' ἔχει καὶ πάσιαν ἀεισπρέπεια, ἡ
ἀγάπη πρὸς δὲν εἶνε δυνατόν ν' ἀν-
ταποδώσῃ τὸν πέδιλον σὺν ἀφάρτατον
καὶ ἴσως, τάσο, πρὸς νὰ τὸ γίνεταί καὶ
ἡμεῖς.

γενναϊοδωροῦ» πού ἀγαπά. Γιατί ὁ
ποῖος ἀγαπᾷ εἶν' εὐτυχισμένος, εἰν-
δωρῆτης ἀνεξάντλητος ὅλης τῆς
ὀπάρξεως. Εἶνε καὶ δημογυρόν; Ὁ
ποῖος ἀγαπιέται εἶνε συχνά «δημι-
οβήρην» ἐκείνου πού τὸν ἀγαπᾷ,
καὶ μπορεῖ νὰ σταθῇ καὶ φοβερά δυ-
στοχῆς καὶ νὰ ἀισθάνεται βρασι-
στικά μειωμένος. Ἐνὰς ποῖος πα-
ρατηρήτης τὸ διαπιστώνει αὐτὸ καὶ
δίνει σὲ κείνους πού ἀγαποῦνται γω-
ρὶς ν' ἀγαποῦν, τὴν ἐμπειρὴ αὐτῆς
συμβουλίᾳ, καὶ ὅς τὴν ἐκμεταλευ-

...ὅτι γὰρ ἐβλεπώθη καὶ γὰρ παρηγο-
ρεῖται, ὅτι ἀφ' ἑνὸς ἀφίκεται τὸν ἀγα-
πῶτα, ὁποῦ καὶ ἀφ' ἑνὸς ἀφίκεται ἡ γῆ-
ρα, ὅση δυστυχία σκοπεῖται ἐν τῇ
δυνάμει τῆς ἀγάπης. Νὰ κά-
μῃς σ' ἕνα πὸν ἀγαπᾷ δύνανται τὴν
ἀγάπην, εἴνε οὐρανὸν καὶ γῆν.
» Ὅπως ἀγαπᾷ ὁληντὴν τὸν ἐαυ-
τόν, βὰ προσημῖα ἡ ἀγάπη παρὰ ἡ
ἀγαπῶμεν. Ἐγὼ ὅμως σὰς εὐχόμεν,
ὅτι ὅταν οἱ ἀδελφοὶ τὸν ἀγγέλων· να
πλάσῃς ἡ θεὰ τὴν ἀρετὴν, γὰρ να
εἴνε καὶ περισσοτέρως ἡ ἀρετὴ
μας μικρὴ γῆ, ποὶ κατοικοῦμεν, εἰ
εὐ-
τυχιστοὶ τὸν ἀνθρώπου-θεοῦ, κατέλῃ-
ξεν ἡ οὐς Μαρία Ἀμαρίτου.

Η ΚΑ ΡΙΚΑ ΣΕΓΚΟΠΟΥΛΟΥ

«Η κ. Ρίκα Σεγκοπούλου, η γνωστή "Άλφια" έρχεται λογία και ποιήτρια, πω μας χαρίσε συγκεντρωμένο το έργο του καρβαφ, παρηγορησάς ες τας Άθήνας, απήντησε σς ερωτημά μας:

«Είνε προτιμότερο ν' αγαπάς, παρὰ ν' σ' αγαπών; Όταν αγαπάς, δημιουργείς και ο παρὰ σ' αλφ, έρωπος, πω έχει πάντα κάτι να δώσας, πω τον εαυτό του, αγαπώντας, ανα- νεώνει την ένεργητική πλευρά τς είναι τς».

Ο Κος ΜΗΤΣΟΣ ΜΥΡΑΤ

— «Όταν αγαπάμε, αυτό κεντρίζει περισσότερο όλα μας τα αισθητήρια, ιδίως μάλλον στους καλλιτέχνες, που οι ανεκπλήρωτοι έρωτές τους ισορροπούν με τονωτικό στη δημοτικότητα τους. Νομίζω όμως, πως είναι πιο κολακευτικό και ευχάριστο να μας αγαπούν».

Ο Κος ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΑΣΠΡΕΑΣ

«Ο διαπρεπής ιστορικός συγγραφέας και δημοσιογράφος κ. Γεώργιος Ασπρέας, μας είπε:

— «Όποιος ή όποια αισθάνεται ότι άγασται, νοιώθει τόσο υπερηφάνεια, όσο ο θάλας, να κινάει τα κύματα»

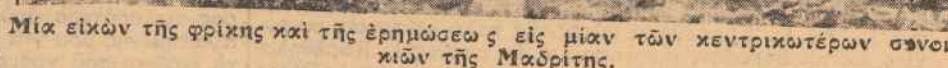
Εν τω μεταξύ με κατ'ερώτησαν να το δεί-
ξω. Πού είναι; που άγαπάνε, προσ-
παθώ να τηρήσουν μουσικό το αίσ-
θημά τους και δημιουργούν, όταν το α-
ντιλαμβάνομαι εύκολα τους. Αλλά και
στη μία και στην άλλη περίπτωση, τα
συναίσθηματά μας είναι τόσο τυραννι-
κά, ώστε να μη μπορεί να τη κάνει
αν προηγή να το άγαπάνε ή να άγα-
πά. Και τα δύο είναι κοινά ψυχικά κι
ανάποδα, όπως κάθε αίσθημα που
δεν βρίσκει αντίπαλό του. Για μένα,

προτιμότερο είναι το καλύτερο: Γκυρά-
φωνα ε πάσαις κατέληξεν ο κ. Α-
στράς.

Το συμπέρασμα του ρεπορτάζ μας,
δεν κρίνεται την πλαστικότητα υπε-
ρβολής των απόψεων: υπήρξαν εν-
ταχοί και της ίδιας και της άλλης,
μέλειται και ο διάσευτα επιμελο-
ματωφόρο. Καταστάλαγμα μέ-
νει, ότι ελεγχθούν πρόματι, διά τα
όποια ίσως μερικώς τα μετανοήσουν
αφύστων. Λεγόμεν ίσως, χωρίς
και να το εύχόμεθα...

ΑΣΙΑΚΡΙΤΟΣ

Ἀπὸ τὴν σπαρασσομένην Ἰσπανίαν

ΒΕΣΣΑΡΑΒΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ
Η ΒΕΡΟΤΣΙΚΑ ΚΛΑΙΕΙ
ΤΟΥ ΤΖΙΟΡΤΖΕ ΝΤΟΡΟΥΑ ΝΤΟΥΜΙΤΡΕΣΚΟΥ

Πέθανε ἕνα κορίτσι, κορίτσι ὁμορφο, ὅπως
εἶναι ὅλα τὰ κορίτσια που πεθαίνουν τὸ φθι-
νόμενο στὴν πλῆκει μας. Ὅταν τὸ φέρεται
ἢ φιλενάδες λουλουδία, ἦταν ἥλιος καὶ μέση
κοντὰ σὸ κερεβάτι του, ἡ ἀνηλικία μιας ἀχ-
δας τὸν χάρθηκε τὸ χεράκι, τόση ἀσπρο, πο-
δὲν ξεχώριζε μέσα ἀπὸ τὰ σεντόνια.

Καὶ λέσαντες, κορίτσιες,
 καὶ τὰ μάτια τὰ λαμπύρις· οὐ θῆνός καὶ τὸ
 δάκρυον. Δὲν εἶχαν τὴ δύναμι, στὴν ἀρχὴ νὰ
 τοὺ χαιδέψουν καὶ νὰ τοὺ ποῖνε ψέμματι· Ἐμὲ
 πῶς μιλᾷς, γλυκεῖα Βερόνικα!... Ποιὶ
 σπύδατε στὸ νῦν τέτοιες τρέλλες;... Θὰ γι-
 νῇ καλὰ... Ὅχι δεσποῖνις Ἀνδρέου, εὐφρό-
 νη· οὐδένα. Πλησιάζουν οἱ διαγονίμοι καὶ θέ-

είναι που να φέρει πάλι το 10... Μας διδάσκει σήμερα στην πέδη το παλιό που στο άρσος παλιό, το παλιό μας, Βερόταμα. Πόσο τη κοινόφανε που δέ, ήσανα και σὺ Μά: ελ: κορίτσια, πότε θα γινάν η Βερόταμα; Γρήγορα, δὲν εἶν' εἶται; Ἀλλ'αὐτίκα τοὺς σὺν τοὺς τόσο φέρια 1... Ἀπὸ μέρος μου να τὴ εὐχρίστη γρήγορη ἀνάσωση. Τὴν περμένε γιὰ τὴν νιοτήτ. Ἐχει ἐπὰ καὶ θαύματα ἐπὶ κόνη που θαυμάτ: που ἀγαπᾷ τὸ φεγγάρι...».

Ἡ ἀφωτιστὸ σήκωσε στὴ στιγμή τὰ μεγάλα μάτια καὶ ἀπ' αὐτὰ ξεκίνησαν πρὸς τὰ κορίτσια.

να μην έχει διαβάσει, αλλά δύο φίλους που μα-
 ζεύονταν όλη τη ζωή τους από το κορμί.
 Ή φίλες άσσυγγισιανόν το κύτταγμα. Ή μι-
 ας αυτές, άσσυγγίζοντας κρυφά το δάκρυον
 έσπυρε το καβόκιον πιο σιγά. Ή τις πήρε το έ-
 μαρφο ήλιο, σάν να μη θάνατον έτοιμοι και
 μόλις τόσα μπόρεσε και έβγαζε ψέματά :
 — Θα γίνης καλή, άσφαλός θα γίνης καλή
 Βερόταυη!... Άφου και ή δεσποσύνη Λενέ-
 σσιον το έξορι... Σάν να σέ βλέπω στη γιορτή
 — σὺ δὲν έκωχες το καλλιότα και, και καλός
 είσαι άσφαρη, στη σκηνή πάνω—Θες νοι,

«Χορηγὸν τοῦ βασιλεῖα θεὰ εἶναι ἡ Βεργουσίνα μας! Ἐταὶ δὲν εἶπε; ... ὦσοι ἰ παρ' ὀλίγο νὰ ξερᾶσθαι ξέρεις, ἀνταρτίδωκα σήμερα με τὸν Μίχου. Ἐχει ἀδυνατίσει πολλὰ καὶ με πρώτῃσι γιὰ σένα: «—Τὶ κάνει ἡ Βεργουσίνα;...». Ἐπειτα, τὸν ξέρεις, με πόση δυσκολία τὸν γὰρ εἶνε ἡνα λόγῳ».

Τὰ δάχτυλα τῆς ἁρρώστιας σκαρτάζουν
στὴ ζωστὴ φοινίκα τοῦ κοριτσιού τὰ καὶ

— Ὅχι, ὄχι, οὐ γὰρ μαντεύεις, Βερόδρακα! Ἡ γὰρ δὸς αὐτῇ τὸ ἀπάντησθαι ὁ Μίχουρ·
Καθὼς τὴν ῥωτόειτα, τὸ κοριτσάκι ἐκινεῖται τὴν ταχυτάτην ἀναγίγχναν τοῦ χειροῦ της ῥωτόειτα. Στρώβητος πῶς καὶ κώπεται ἀλλήλων· εἶπε εἰς αὐτὴν μὴ μεγάλην παρακλίνῃσιν, τῆς Βερόδρακας· τὴν εἶπε νοσήσει μετ' ὁ Μίχουρ κατ' ἑνὸς καιροῦ τὰ εἶχε χαλασμένα.
Ἡ καρδιά της γεμάτη σαλαστήρια λίμπη, τὴν σπρωτὶν πλατὶ τὸν μελλοθάνατον. Σπρώβητος, ἕνα πλοῦστον τὸ λευκὸ κορμί της ἡσυχὰς τὴν

[illegible]

γιατί αὐτὸς δὲν βαστᾷ πιά...
 Ἀπὸ τὰ παραθύρια περὶ ἑνας ψιθύρος τοῦ
 ἀέρος σαλευόντας τὰ παραθυρόφυλλα. Ἡ ἀ-
 ρωστη γύρισε τὸ κεφάλι σὰν εἶχε χτυπήσει
 κανεὶς ἔξω.

— Είπαί κανείς;
— 'Όχι, Βερότσικα, ὁ ἀέρας...
Δίπλα τὸν κρεββάτι της, τὰ χροῦνὰ νομίσματα σθόβαν. Παρακαλεῖ τις φιλενάδες ν' ἀνοίξουν τὸ παράθυρο, ν' ἀκουσποῦσαν πίσω τῆς ἓνα μαξιλάρι πὺδ πάγιο. 'Αν' ἔξω ἀέρας καὶ κάνει νὰ τρέψῃ ἡ λήμνη τοῦ καντηλιοῦ. Στὸ περβάζι τοῦ παραθύρου ἦρθε καὶ κατακάθησε ἓνα φύλλο.
— Νὰ κλείσωμεν. Βερότσικα, κόμειν καὶ

— Όχι!

Τὸ κατὰ φῶς τοῦ σφόνδρουτοῦ δάξει στὸ πρόσωπο τῆς ἁγίας τῆς χροῖας χαρηνίτου. Ἀνάμεσα στὰ μαυιάστρια, τὸ πρόσωπο εἶναι πεδαιμένο, μετρημένα τὰ χαρακτηριστικά. Μοῦνα ἡ ἀντίθετος τῶν φρονιῶν βλαπτικές μετὰ ὅσον ὅσον ἀπὸ κάτω τὰ μάτια, ματῶν σὺν ἀπομείνου λίγῃ τῇ.

— Ἀχίς τὴν βροχῇ, Βερότσικα! δὲν θέλεις νὰ κλείσεις;

— Όχι!

— Θὰ κοίμισες.

— Ὁχι.
Σὺ ἀνέχῃς παρὰ τὸ ὅσον ἀνέχῃς ἀνέχου καὶ τὸ ἔργον κληροῖται. Μα ἐκτός ἀπὸ τοῦ ἀέρα καὶ τῆς θοῆς, ἔνδ' εἶναι κανένας. Καὶ ἡ σωτηρία λέει πὲν εἶναι τὸ τέλος τοῦ κόσμου.
Σὺ δοκίμαζε μαντεῖα ἢ ποῦν ἁγίασμα.
Ἄπὸ τὸν πόλεον τὸν κοροϊστὴν ἐκείνον ἐ-
ως φίλον; σὺν κλίματι : ἐξουχέως... Ἦ
ἄλλες γυρίσαντες τὰ ἐλάσματα τοὺς ἀπὸ τοῦ πα-
τρίου; ὁ ἀέρας ἦταν ἢ ἄλλος κανένας, ποῦ
ἔκανε τὰ σπασίματα φορεῖν, μὴ σπασίμ, τὸ
στομάτιον.

— Πειθαίνει ή Βερότσικα !...
— Σοσσι !
'Ο θάνατος είναι κάπου εδώ, στις γωνιές, ψηλαφίζω τόν ειδαν τὰ κορίτσια καθώς έμπαινε. 'Οχι όμως για τήν Βερότσικα !... Τόν φέρανε ο άέρας, ή πλήξη, ή δροχή... Μπο-

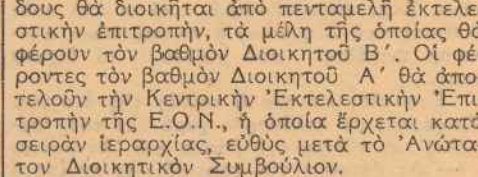
[illegible]

"Ἔνα κορίτσι ἀπὸ τὴν ἀγέλην ποὺ εἶχε
 τὰ παρρησιόλογα ἀνὰ τὴν κλίσια καὶ εἰσέλασε
 τὴν ἀγέλην πάλιν, μὴ τὸ πρῶτον πρὸς αὐτὴν.
 — Μὴ κλίε, Βεδοῦλα! —
 — Πάλιν κλίε; — Καὶ ἐξ ἐκείνης τῆς κλίσιας
 ἡ Βεδοῦλα. Τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς εἶναι
 ὄχι, ἀποδοτικότητα ἀπὸ πρῶτον καὶ γὰρ
 πάντα. Τὸ κλίμα δὲν εἶναι δικὴ τῆς κλίσιας
 δουλειά, ἀλλὰ ἀναδίδεται ἀπὸ πάλιν τοῦ, ᾧ
 ἂν ἡ δοξολογία, σὺν τῇ ἐκείνῃ νήμα τραγουδοῦ.
 Τὰ δέκτηται τῆς Βεδοῦλας ἀποδοτικότην
 πολλὰ πάλιν σὺν κλίσια καὶ γὰρ τὸ κλίμα
 αὐτὸ αὐτὴ εἶχον μὴ ἀπὸ ἐν ὁμοίῳ.
 [Μεταφράσει ἀπὸ τὸ Ρομάνο

ΑΔΙΑΚΡΙΤΟΣ

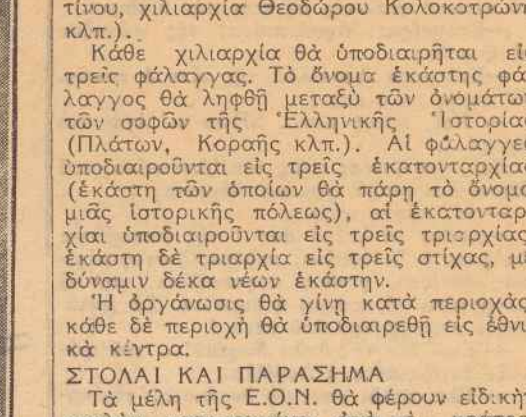
Η ΕΘΝΙΚΗ ΟΡΓΑΝΩΣΙΣ ΝΕΩΝ

καὶ τῶν ἰδιωτικῶν σχολείων, ἀμφοτέρω
τῶν φύλων καὶ 3) Τὴν ὁργάνωσιν τῆς ἐ-
ξωσχολικῆς νεολαίας, εἰς τὴν ὁποίαν θά
καταταγοῦν ὅλοι οἱ νέοι, οἱ μὴ φοιτῶντες
εἰς τὰ σχολεῖα.

ΟΙ ΑΕΤΙΔΕΙΣ
Εἰς τὴν Ὀργάνωσιν θὰ καταταγοῦν ὅ-
λοι οἱ νέοι οἱ ἔχοντες συμπληρωμένον τὸ
12ον ἔτος τῆς ἡλικίας των. Οἱ νεώτεροι
δὲ ἐκ τῶν μελῶν θὰ ὀνομασθοῦν «Ἀετι-
δεῖς».

Αἱ χιλιαρχίαι δὲν θὰ πάρουν ἀριθμοὺς
ἀλλ' ὀνόματα ἐκ τῆς Ἑλληνικῆς Ἱστορίας
(π. χ. χιλιαρχία Βασιλέως Κωνσταν-
τίνου, χιλιαρχία Θεοδώρου Κολοκοτρώνη
κλπ.)

στολήν, χορηγούμενην από το κράτος χωρίς να επιβαρύνονται με καμμίαν δα

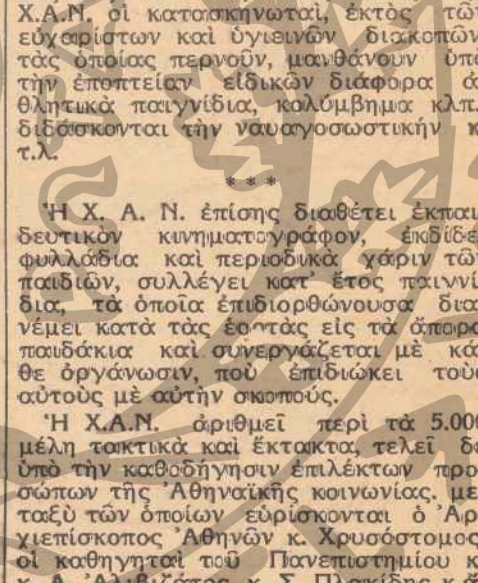
Οι Έχοντες τα προς τούτο προσήντα και χαρισμένα θα δύνανται να προάγυνται και φθάνουν μέχρι του βαθμού του Διοκίτου του Α'. Επί πλέον, οι επιδοκίμους τελεστάς δαγμάτωσιν ανδρείας, ύψιλοφροσύνης και ευγένειον ἐν γενει πράσεν, θα τιμωρίζονται με ειδικά μεταλλία και παράσημα, λαμβάνοντες επιπλοκήν και άλλας ἡθυσίας καὶ αἰσθήας.

Αὕτη εἶναι μὲ λίγα λόγια ἡ «Ἐλληθική κὴ Ὀργάνωσις Νεολαίας». Ἀλλὰ διὰ νὰ γινῇ τὸ νέον αὐτὸ ἑλληνικὸν κράτος, χρὴ

αζεται ούλεια, κέφι, διαθεσις, πειθαρχία. Καὶ πρὸ παντός Πειθαρχία !
ΕΛΛΗΝ

ΕΥΘΥΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ
ΜΗ ΠΑΙΡΝΕΤΕ ΞΕΝΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

γὰν νέων ποῦ, πλὴν τῶν ἀνατρώ-
διατρικῶν κατὰ τοὺς χειμερινούς μή-
νας καὶ οὐκ οὐκονομικῶν ἐπιστηρίων ἐπὶ
τῆς Ἀθήνας, ὅπου αἱ ἐργαζόμενοι
νέοι μποροῦν νὰ τραγῶν ἀφῶν καὶ
καλοσυγχευμένῃ τρεφῇ, σὺν τῇ
δραχμῇ. Τὸ ἐκπαιδεύει τὸν
τιμῆα, εἰς τὸ ὅπου αἱ λειτουργίαι
νικητικαί εἰσὶν ὅσον τὰς λασπῶν
στον ὕδατος. Εὐκατακὰ καὶ ὅλων
τῶν ἰσχυρῶν με ἐλπίστας διδάσκει
καὶ ἐπὶ τὸν προσώπου. Τὸ τιμῆα
κατὰ κληῶσιν ὡς γινώσκοντες δύ-
θερῶς κατακλινόμενοι, πᾶν εἰς πο-
τὸν Ἄγιον Ἰωάννην τῆς θεοῦς Μαρ-
τίας τοῦ Παύλου καὶ ἐτέρων παρὰ τὴν
Μονὴν Παναγίας τῆς Σολομῶν.
Εἰς τὰς κατακλινόμενους αὐτὰς τῆς

ΑΝ. ΣΑΟΥΣ.

Χ.Α.Μ., ο κατασκοπεύωνται, εκτός τῶν εὐνοεισμένων καὶ ὑγιεινῶν διακοπῶν, τὰς ὑποίας περνοῦν, μακροδύρου ὑπὲρ τὴν ἐπιστήμην εὐαγὰν διαφοράς ἀθλητικῶν παλινδύων, κολλημῆμα καὶ διδασκάνται τὴν ναυαγοσωτικὴν τέλ.

Ἡ Χ.Α. Ν. ἐπίσης διαθετὴ ἐκπαίδευτικῶν κινήματων, γράφον, ἐκδίδει φυλλάδια καὶ περιοδικὰ γὰρ τὸν παίδων, συλλέγει κατ' ἔτος παλινδύα, τὰ ὑποία ἐπιδιορῶνται διὰ νῆμα κατὰ τὰς ἐνάδας εἰς τὰ ἀπορροπῶν καὶ συνενεργεῖται μετὰ τὰς ὀργανισμοῦ, ποὺ ἐπιδοκεῖ τοῦτο αὐτοῦς μετ' αὐτῶν σκοποῖς.

Ἡ Χ.Α.Μ. ἀρρίφει περὶ τὰ 5.000 μέλη τακτικά καὶ ἐκτακτά, τελεί δ' ὑπὸ τὴν καθοδηγίαν ἐπιτελικῶν προσηπων τῆς Ἀθηνάικης κοινωνίας, μετὰ τὸν ποῖον εὐρισκονται οἱ Ἀργεῖσκοποι Ἀθηνῶν κ. Χρυσόστομος κ. καθηγητὴ τοῦ Πανεπιστημίου κ. Α. Ἀλιβιζάτος, κ. Σ. Παλιζῆς κ.ά.

ΑΝ. ΣΑΟΥΣ.

Τρία ωραιότατα μοντέλλα ταγιέρ

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ ΑΘΗΝΑΙΩΣ

Η γυναίκα και η γελοιογραφία

Κάθε φορά, που επισκέπτομαι μία έκθεση σκίτσινγκ — γελοιογράφων — (όπως την εφευρέτην, που άνοιξε προ ολίγων ημερών εις την αίθουσα του «Α-τελιέ»), — μου γεννάται μία μεγάλη απορία. Οι έκθετες είναι πάντοτε άνδρες, — έφετος μάλιστα είναι περί τους τριάντα, — και καμιά γυναίκα. Λοιπόν, τι συμβαίνει; Δεν έχουμε γυναίκες γελοιογράφους; Και γιατί; Αυτή είν' η απάντησή μου. Σημειώω δέ ότι η Ελλάδα των γελοιογράφων σκίτσινγκ παρατηρείται εις όλον τον κόσμο. Και το περίεργον είν' ότι όχι μόνον στη γελοιογραφία δεν υπάρχουν γυναίκες σκίτσινγκ, αλλά ούτε και στον σατυρικό στίχο, ούτε στην θεατρική σάτυρα, ούτε στο χιουμοριστικό ανέγγραφο, δέ συναντήσαμε γυναίκες συγγραφείς. Άντιθέτως στις σοβαρές εκδηλώσεις της τέχνης δ' ίδουμε λογράφους, συγγραφείς γυναίκες, που τιμούν με τα έργα των την διεθνή διανοήν και τέχνην. Άλλά τότε, τί συμβαίνει; Λέπει από την γυναίκα το χιούμορ; Και όμως στις συζητήσεις των η γυναίκες έχουν ένα χιούμορ, που ήμπορεί να έμπνευσε άπειρα θεύματα εις ένα γελοιογράφων. Αι αυθόρμητοι και πνευματώδεις απαντήσεις των φέρνουν πολλές φορές έσχατον και τον πιο πολύπειρον «...» πληθύν των. Αυτό σημαίνει ότι... χιούμορ έχουν οι

Μία νέα μόδα κτεινίσματος των μαλλιών που λανσάρεται τελευταίως στο Παρίσι

γυναίκες και ανεπτυγμένη την διανοήν για να βλέπουν διακρίματα τις φαιδρές, τις κομικές πλευρές της καθημερινής ζωής και των κοινωνικών γεγονότων. Άλλά προκειμένου περί γυναικός καλλιτέχνης, προκειμένου να δώσει έλευθεράν διέξοδον εις το δημιουργικόν της αίσθημα, το ζήτημα είν' καθαρώς ψυχολογικόν. Όταν ζωγραφίζει, όταν γράφει, όταν συνθέτει, όταν στιχουργεί, η γυναίκα κλείνει τα μάτια της προς την κομική πλευρά της ζωής. Ή δεν την ενδιαφέρει από τεχνικής απόψεως ή θέλει να την απασχολήσει από λόγους γυναικείας ψυχολογίας. Η γυναίκα καλλιτέχνης, θέλει να μάς δώσει στο έργο της την ομορφιά της ζωής με τα φανταχτερά χρώματα και με την απλή γραμμή του ιδανικού της. Άρα γε γι' αυτό δεν έχουμε γυναίκες γελοιογράφους;

ΑΘΗΝΑΙΑ
«□»
Η ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΟΜΟΡΦΙΑ

Πώς θα έχετε ώραϊα μάτια

Το παιδί ζωντανό, το παιδί έκφρασις στοίχειο της όμορφιάς είναι τα μάτια. Ήμπορείτε να έχετε ακανόνιστα χαρακτηριστικά, άλλ' εάν έχετε δυο ώραϊα, ζωηρά, έκφρασις μάτια, χάνεται κάθε φυσική άτέλεια και οι άλλοι σας βρίσκουν όμορφη, έκφρασις.

Δεν μπορεί κανείς να καθορίσει ποιά είναι τα ώραϊα μάτια ή μάλλον ποιά σχήμα και ποιά χρώμα είναι εκείνα που τους δίνουν την όμορφη.

Η γοητεία των μεγάλων έκφρασις ματιών είναι βεβαία. Άλλά δεν έχουν μικρότερο βέλγητρο και τα μικρά, στενά μάτια εάν είναι λαμπρά και έντονα.

Όπουδήποτε με τας προόδους, που έχει κέρει σήμερα η επιστήμη και η διοικητική των καλλυντικών, στο κεφάλαιον της όμορφης των ματιών, όλα τα μάτια ήμπορούν να γίνουν ώραϊα ή ώραϊτερα από όσον είναι.

Τοια είναι τα σημεία, που δα περιποιηθούμε για να δώσουμε όμορφη και έκφρασις στα μάτια μας: Τα βλέφαρα, τα φρύδια και η βλέφαρις.

Εάν έχετε μακρές βλέφαρις, τις βάρετε ελαφρά στο χρώμα τους και τις ανασφώνετε ώστε να δίδουν στο βλέμμα ένα στεφάνι γοητείας.

Το βάφημο πρέπει να γίνεται μεθοδικά. Άφου μακιγιαρισθήτε, δηλαδή άφου βάλετε

Τὰ τελευταία νέα της μόδας

ΚΟΝΤΕΣ ΚΑΙ ΣΤΕΝΕΣ ΦΟΥΣΤΕΣ

κρέμα και ποίδη στο πρόσωπό σας, παίρνετε τη μικρή βούρσα των βλέφαριδων, την θραίνετε με γλαρό νερό και την αλείφετε με την ειδική πάστα. Με την βούρσα, βουρτίζετε τις βλέφαριδες πρώτα δεξιά, ύστερα άριστερά. Τις άφινετε να στεγνώνουν. Κατόπιν επανέρχεσθε εις το δεξιά μάτι, ύστερα εις το άριστερό, και το επαναλαμβάνετε αυτό μέχρις ότου όρτε ότι η βλέφαρις έχονταίσι μακρύνει και όμορφην με το φτιασίδι. Άφου στεγνώσουν καλά, ήμπορείτε να τις σκουπίσετε με μία στεγνή βουρσίτσα ούτως ώστε το κάθε τσίνορο να χωρισθ' από τα άλλα, γιατί έτσι δείχνει πολύ όμορφότερο το μάτι παρ' όταν είναι κολλημένα όλα μαζί τα τσίνορα.

Διά τις κάτω βλέφαριδες πρέπει να χρησιμοποιήτε μία βούρσα πειο μαλακή.

Εάν αι βλέφαριδες σας είναι κοντές τότε το φτιασίδι δεν ήμπορεί να κάμει τίποτε άλλο από το να τις υπαγοραμμίση, δηλαδή να τις φωνάξη περισότερο.

Εάν θέλετε ήμπορείτε να προσθέσετε φευτικές βλέφαριδες, άλλα θα έχετε αίσθημα για την τοποθέτησίν τους ή βοήθεια ενός άλλου, ειδικού προσώπου.

Όσον άφορ' τον χρωματισμόν του φτιασιδιού των βλέφαριδων πρέπει να είναι στο φυσικόν τόνο τους. Στα καστανά μάτια χρειάζεται κοσμητικ μαύρο ή καστανό. Στα γαλανά, κοσμητικ μπλε σκούρο. Στα πράσινα, κοσμητικ σε χρώμα χαλκού.

Τα φρύδια πρέπει να αποφεύγουμε να τ' άραιώνουμε με το στιμπαδάκι, και να τους δίδωμε το σχήμα, που θέλουμε με το κρηγιόνι. Ουδέποτε το κρηγιόνι, όσο επιδέξιο είναι το χέρι μας, δεν ήμπορεί να δώση το θαυμαστό άριδονό σχήμα, που μάς έχάρωσεν η φύσις.

Εάν μοιασάνη η καμψίλη των φρυδιών δεν είναι τελεία, τότε ήμπορούμε ν' άφαιρέσωμε ολίγες μόνον τρίχες διά να την κάμωμε κανονική.

Άλλά και αυτή η εργασία άπαιτεί άριστη τέχνη. Πολλές κριές με την προσπάθειά να γίνουν άριστερές καταρθίζονται το αντίθετο. Δίδουν τέτοιο σχήμα στα φρύδια τους, που τους καταστρέφει όλη την όμορφιά.

Μελετήσατε πρώτα καλά τα φρύδια των ηγνατιστογραφικών άστέρων. Μελετήσατε το έλαφρό και γλαστό φρύδι της Σιών Σιμόν, το άριελες και φυσικό της Κάθριν Χέμπορν, το όρηλο και μαυρό της Φλορέν, το άριδονό και καυτηριώδες της Γκρέτα Γκάρμπο.

Και κατόπιν μελετήσατε το πρόσωπό σας. Τροποποιώντας τα φρύδια σας, ήμπορείτε να τα μακρύνετε, να τ' άραιώσετε και να τ' άσπαστε.

Σε όλα σχεδόν τα πρόσωπα ταυρίζεται το φρύδι, που μακρύνει προς τους κροτάφους.

Τέλος εργομέθα εις τα βλέφαρα. Για την ήμερα περιορίσθητε να τα λαδοώσετε με το δάκτυλό ή να τα σπασίσετε ελαφρά με χρώμα μπλέ, καστανό ή πράσινο, ανάλογα με το χρώμα των ματιών σας. Ή σκιά αυτή να είν' έντονοτερη κοντά στις βλέφαριδες, να χάνεται δέ βαθμυδόν όσο ανεβαίνει.

Για την νύχτα χρειάζεται ένα έλαφρότερο βάφημο. Εάν μάλιστα προσθέσετε εις αυτό άπαισιωτή ή κρυστή άπόκρισιν, το βλέμμα σας θα φαίη έκδηλο ώραϊότερο. Το βάφημο αυτό όταν άπλώνεται περισότερο προς τους κροτάφους, δείχνει μεγαλειότερα τα μάτια.

Τὰ πτερά είν'ε πολύ της μόδας έφέτος. Άνωτέρω έ-να τελευταίον Παρισιανόν μοντέλλο.

ΣΠΙΤΙ ΚΑΙ ΝΟΙΚΟΚΥΡΙΟ

Μία μόδα άμερικανική

Ένα διαμείρισμα του σπιτιού, που άσασχολεί ιδιαίτερος την ελλή νοικοκυρά είναι η κουζίνα. Δεν πρόκειται μόνον να φρονιξη για την καθαριότητά της. Ήμπορεί να την διευθετήση με τρόπο που το μέρος αυτό που το θυμώσατε όταν πενοίμε, να γίνη ένα δομώτιο εύχάριστο όπου να περνούμε και τις άλλες ώρες της ήμέρας μας έκτος από κείνες όταν μαγειρεύουμε.

Τα παλιά τα χρόνια η καλή νοικοκυρά έστρωναν το τραπέζι των κα' έτρωγαν μέσα στην κουζίνα, τις ήμέρες φυνάκι, που δεν είχαν καλεσμένους. Έτσι και η άπρησία τους άπρητοεσσε εύκολότερα, και το ύπόλοιπο σπιτί έμενε καθαρό. Τόν ίδιο καλό καιρό ή νοικοκυράδες, που δεν είχαν τα σημερινά άναστατικά μέσα, και την εύκολία της θερμότητας, έπλεναν και έκεντοσαν κοντά στο τζάκι. Και όχι μόνον οι κοινοί θητοί έκαμαν αυτή τη ζωή, άλλα και πολλοί από εκείνους, που έμεναν άκριστα με τα έργα των.

Όταν διαβάζουμε βιβλία πολλών μεγάλων συγγραφέων, δα βρήμε διάφορες σελίδες άφιμερομένες στις ώρες, που τις έπέρασαν διαβάοντας ή γράφοντας μέσα στη θαλασσή της κουζίνας.

Τα χρόνια εκείνα αυτό ήταν συνήθεια, σήμερα ή παλαιά αυτή συνήθεια έγινε μόδα. Και η μόδα αυτή μας έρχεται από που νομίζετε; Από τον πειο μοντέρνο λαό. Τους Άμερικανούς.

Η Άμερικανίδες, ή πρακτικότερες γυναίκες του κόσμου, κατόρθωσαν να περαιοώσουν εις το έλχιστον, τον χρόνον, που άνασταίται για το σύγγραμα του σπιτιού. Έπειδή ύδες σχεδόν εργάζονται και είναι άπρηλοκλήμενες με την εργασία των έξω από το σπιτί, προσάβουν να κρατούν το νοικοκυριό των καθαρό, εύπρεπες, άλλα και συγχρόνως κατά τρόπον, που να μη άπαιτεί να τον θυσιάζουν πολλές ώρες από τον πολύτιμον καιρόν των.

ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΗΣΑΤΕ : εις την 29ην σελίδα το πρώτον μά-θημα

ΚΟΠΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΡΑΠΤΙΚΗΣ
ΥΠΟ ΤΗΣ ΕΙΔΙΚΗΣ ΚΑΘΗΓΗΤΡΙΑΣ
ΚΑΣ ΑΓΑΘΗΣ ΑΝΤΩΝΙ
ΓΕΝΙΚΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑΣ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥ
«ΣΙΛΟΥΕΤ

Λοιπόν το σπιτί της μοντέρνας έργοζομένης Άμερικανίδος άποτελείται από ένα λουτρό και από ένα μόνο δομώτιο. Το δομώτιο αυτό είναι κάμαρα ύπνου, αίθουσα δεξιόσσεως και... κουζίνα!

Το κρεβάτι είναι ένα άπιδ ντινόν τοποθετημένο κοντά στο παράθυρο, σκεπασμένο με ένα ώραϊο κάλυμμα και με μεξιλάρια.

Δεξιά στο ντινόν και κολλητά μ' αυτό είναι μία μικρή βιβλιοθήκη, που περιχει ό-λιγα βιβλία διαλεγμένα.

Στη μέση του δομωτίου ένα τραπέζι, που ποίει με άμερικανικό γραφείο και σκεπασμένο με κροτάφιο και άκρηται την οικοδότουνα κατά δύο τρόπους. Την ώρα του συγγραφισματος και του γράμματος χρησιμοποιείται ως τραπέζι της κουζίνας. Τόν ύπόλοιπον καιρόν χρησιμοποιείται ως γραφείο. Την ύψη του μεταβάλλει άμέσως το στανόχωρο «σού μιν», όλιγα βιβλία και μία φωτογραφία.

Μέσα εις τα σντάρια του τοποθετούνται τα χαρτιά και η σημειώσεις. Σημειώσατε ότι το τραπέζι αυτό έχει κρυμμένες στα πόδια του μικρές ράδες, ώστε να κινείται και να μεταομίζεται όπονησσε με εύκολαν.

Το πάτωμα είναι σκουρόν με παχύ μουσαμ—λίνο, σε χρώμα μπλέ, που πλένεται και είναι εύχάριστο την θέα.

Κάθε πράγμα βρίσκεται στη θέα του. Άλλος δε δεν έπιτρέπεται καμμία άναστασία γιατί χάνεται όλη η όμορφη και η κομψότης του δομωτίου.

Τα πύδα είναι τοποθετημένα σάν δίσκοι γραμμοφώνων μέσα στην πιστοθήκη, ή όποια κλείνει με καπάκι και δεν φαίνεται τίποτε από το περιεχόμενο. Στο ίδιο κλειστό γινούλακι, που χρησιμοποιείται για πιστοθήκη, κρυβονται ή πιπέλες, τα ποτήρια, τα φλυτζάνια, και σε ιδιαίτερες θέσεις ή κατσαρόλες, τα μακαροφύωνα και όλα τέλος τα σκεύη, που χρησιμοποιούν στο μαγειρέμα και στο φαγητό μας.

Ο νεροχύτης, όπου πλένονται τα πύδα είναι μία ώραϊα άσπη λεκάνη, με δύο θέρσις, που έχουν τρεχόμενα νερά ζεστά και κρύα. Ή λεκάνη αυτή είναι τόσο καθαρή και κομ-

ΓΙΑ ΝΑ ΕΙΜΕΘΑ ΕΥΓΕΝΕΙΣ

Πώς πρέπει να φερώμεθα

Δεν υπάρχουν τύποι και κανόνες, που ά-φινε δυάσσετος με το βαρύ του ύφους φορούν μόνον την συμπεριφοράν μας έξω από στην γυναίκα του, ή όποια και αυτή έπίσης το σπιτί μας. Ο άνθρωπος με την καλή άνατομή έχει άριστα από τον τρόπον, που δα μη μέση στο ίδιο του το σπιτί και το πώς δα κινηθή.

Άλλά και η σέξυος έξ άλλων πρέπει να ήδη άπρητορη έπρήματα γυνείας. Άντιθέτως άφείλει να προσπαθή με κάθε τρόπον να κινή εύχάριστο και συμπαθητική την άπόφραση του σπιτιού. Έτσι μόνον δα κινήση άντρα της κοντά της και στο σπιτί της. Κάως άκρό της γυναικός είναι να ύπόδεχεται τόν άνδρα της με έπιμελημένη εμφάνισι. Άφου τελειώση το νοικοκυριό του σπιτιού, δα τετινθή, δα πλυθή, δα πούδραρσθή και δα φρέση ένα άπιδό, μα καθαρό και κομψό φορε-ματί.

Όταν μπαίνουμε στο σπιτί όπου μάς περιμένουν οι οικείοι μας ή ξένοι, άφείλουμε ν' άφρησμε στο κατώφλι κάθε έγνοια ή τοιά-χιστον να πάρομε μία εύχάριστη έκφρα-σιν.

Η έκπλησις του μοναδικού αυτού δομα-τίου, που χρησιμοποιείται για όλα, συμπληρώνεται με μία ώραϊα φαρδιά μαλακή πολυθρόνα, μ' ένα τραπέζι όπου άκονηπά μία ώραϊα εικόνα, ή έ-να βάλο και με μία καρέκλα. Φυνάκι έ-να δυο μικρά τα-μπλό στους τοί-χους είν' άπρη-τητα.

Όταν μπαίνετε μέσα, άφωλός δεν ύποκαίτεσθε ότι είν'ε η μοναδική μα-μαρα του σπιτιού. Και όμως δεν πο-δύεται.

Ένα ώραϊο μοντέλλο πολυτελούς έσθους για γορούς, δεξιόσσε κτλ., που Παρισιανού οίκου Βιονέ. Το μοντέλλο αυτό συνδυάζει την απλά-τητα των γραμμών με μίον έξαιρετική χάριν και κομψότητα. Το φόρεμα κλείνει στη μέση, που είν'ε πολύ στενή, με μίον πόρτην από ίσσιον.

Η εκών δ'ε ε ε δεικνύει τα κοσμήματα που είν'ε της μόδας έφέτος.

 Η ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΕΙΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

[illegible]

ΣΠΑΝΙΟΛΙΚΟΙ ΚΑΗΜΟΙ ΚΑΙ ΓΛΕΝΤΙΑ

Ο σπαρταρισμός της Ισπανίας, εκτός από τα τόσα άλλα ολέθρια αποτελέσματα που θα έχη για την ώρα, είναι η γέννηση, την ολόκληρη ώρα, των ισπανικών εθίμων, τα οποία ο δοξαστικός τους μοντέρνο πολιτισμός δεν τα είχε συνθέσει ακόμη.

Εν από τα ωραιότερα εθίμα ήταν η «παράτα» των ταυρομάχων, που γινόταν ιδίως στις μικρότερες πόλεις. Έπειτ' από κάθε «κορρίδα ντέ τόρος» (ταυρομαχία), οι έξι ταυρομάχοι που έλαβαν μέρος και είχαν σκοτώσει τους ταύρους, έδιναν βέβαια δεν είχε συμβεί δυστύχημα, καθάριζαν έξι ωραία και χρυσοσέλλωτα αλόγου και παρίσταναν στις πλατές του αλόγου των την «νόβια» τους, (την αρραβωνιαστικιά τους), καθισμένη γυναίκα. Έτσι διαγογγίζανε πρὸς το σπέρμα — η ταυρομαχία γινόταν το απόγευμα — τους γραμμάτους στενούς δρομικούς των Ισπανικών πόλεων, εν αλγή «πομπή και περπατάει». Φανταστήτε την πομπή: Οι ταυρομάχοι καθάριζαν με τη στολή τους — χρυσοκίτρινα και κόκκινα σκούρα χρώματα — τα αλόγου στολισμένα με πολυτελείς σέλλες και κόκκινα λουριά, και πίσω ή νόβιας με τα πολύχρωμα φανταγοτερά σπανιόλικα κοστούμια τους. Στά πίσω από τα «πέινους» (γάντες), από τα οποία έκρέμοντο η περιήριμη μαντίλλα των, βασιμάσις πτυχόμενοι. Από τους όμοιους έκρέμοντο τα πολύτιμα ισπανικά σάλια τους, κεντημένα με τριαντάφυλλα. Στά χέρια κρατούσαν τις βεντάλλια, με τις οποίες δροσίζονται και όταν...δεν κάνει ζέστη.

Κόσμος άπειρος μπροστά και πίσω από την «παράτα», δεξιά και αριστερά, έζητοκρούσας κι' αντιστοιχούσε τους γενναίους νικητές, και η μουσική, που συνόδευε απαραιτήτως την πομπή, ανέκρουε διαρκώς τα «πάσο ντομπλε» των ταυρομάχων. Απ' τα κορραβεδάκια κι' απ' τις ταβέρνες κι' από τις «ποσάδες», παρεμπίρνοντο βιαστικά τα τροπεζάκια κι' η καρέκλας για να περάσει η συνοδεία. Στις πόρτες και στα παραθύρα έβγαζαν όλοι να τους φωνάσουν «μπρόβλο!», με την καρδιά τους, με τη θερμή σπανιόλικη καρδιά τους. Ζήλειες τότε και κόκκο από τις έγθρες, αλλά κι' από τις φιλενάδες κάθε νόβιας και σκληρής ματιές πρὸς τους ταυρομάχους από τις «...πρώην και τις εγκαταλελειμένες...». Χωράκι τα τριαντάφυλλα απ' τα περπατάει, απ' τα κακασατά των γυρώσε σπιτών και φωνές και «μπρόβλο-μπρόβλο» και «Ολέ-Ολέ» πρὸς τους ήρωας της ημέρας και γαριτσιόμοι και συγκαρτήρια και θόρυβος δαιμονιακός θριαμβικός.

ΣΤΗ ΣΚΟΤΕΙΝΗ ΤΑΒΕΡΝΑ

Οι ταυρομάχοι με την μεγαλειώδη αυτήν πομπή, οδηγούσαν όλοι μαζί «μια» — μια κάθε νόβιας έλε το σπιτί της κι' έτσι περνούσαν κατ' ανάγκην, από όλη σχεδόν την μικρή πόλη. Και κατόπιν, καθώς άρχιζε να νυχτώνει, έπαιθαν σε μια ταβέρνα, σε μια σπανιόλικη-μικρού γαριού — ταβέρνα, από εκείνες που μόνον στην Ισπανία συναντά κανείς και δεν τολμά — γιατί δεν μπορεί — να της περιγράψει. Και τότε, το άβυσσος γλυκό και δυνατό κρασί της Ισπανίας εδρσίσει το λαϊκό τους, τον στεγνόν από την άγνωση και την κούραση από τον στίβο. Τα πρώτα πατήρια έπινον με τη κουβέντα για τις ενδιαφέρουσες στιγμές της απογευματινής κορρίδας, για τα επικάινονα παγινίδια με τον ταύρον, για τις δύσκολες έπιτυχιες της άρρέας.

Δεν άργούσαν όμως να φθάσει και η μεγάλη στιγμή της ιεροτελεστίας, της σπανιόλικης έκλεισης ιεροτελεστίας που λέγεται ισπανική γλέντια και την οποία κανένας, ποτέ, δεν θα μπορούσε να την καταλάβει και να την απολαύσει αν δεν τύχαι να την παρακολουθήσει μόνος του, ο ίδιος, και άπλωμένος με ρωμαντική προδιάθεση.

Η ταβέρνη της Σεβίλλης, της Μάλαγας, της Γρανάδας και των άλλων πόλεων της Ανδαλουσίας, είναι, κατά κανόνα ευρύχωρες μὲν, αλλά σκοτεινές, πολύ, με θόλους και με γαυλά ταβάνια. Τα δωμάτια της όροφης μαύρα από την πολυκαρμία κι' από τους καπνούς, μαύροι κι' οι τοίχοι και το τεμάκι, όλα μαύρα από τη σκέπη και τους μαυδίες των Ισπανικών Ιπποτών του μουσπριούδου και σκοτεινοί μεσσιώνες. Μαύρες κι' η κιθάρες που κρέμονται στους τοίχους με κόκκινα κορβελλάκια, όπως είναι μαύρες κι' ο καπνός που καίει την καρδιά κάθε έ-

ωραία έθιμα και χαριτωμένες παραδόσεις που χάνονται. — «Πέινος» και «μαντίλλες» και «χότες» και «φλαμέγκο» και «φρανδάγος». — Η Χιτανάλλια και κατ' ανάγκη μάτια και με τα σπανιόλικα καπρίτσια. — Γλέντια ταυρομάχων στις σκοτεινές ταβέρνες της Ανδαλουσίας. — Ανάμειο απ' τους γραμμάτους δρομικούς των Ισπανικών χωριών.

ΤΟΥ ΣΥΝΕΡΓΑΤΟΥ ΜΑΣ Κ. Θ. ΠΑΠΑΜΑΝΩΛΗ

ρωτευμένου Ισπανού ή Ισπανίδος. Λυγνάρια φωτίζουν που και που άραιά την ταβέρνα και το σκοτάδι βοηθάει έτσι πολύ, πολύ, στη δημιουργία μιας υποβλητικής ατμόσφαιρας μυστηριακής, που σας άναγκάζει να γυρίζετε τριακόσια χρόνια πίσω, ν' αρρωσταίνετε από ρωμαντισμό, να κλαίτε και να γελάτε νευρικά και στο τέλος: να βαθμολογήτε, άγανακτισμένοι, με... μπένι β... τους «Αμερικανούς» και να οικτείρετε τους ψευδοπολιτιστές... Εύρωσσημε με τα «Μπροντγουάι» τους και τα «σούτα» φανταγοτερά τους και τα «άνουσια» και αντιοισθητικά πολιτισμένα δίδεν γλέντια τους.

Η «ΑΕΙΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ

«Αμα τελειώγανε λοιπόν η συζητήσις για την απογευματινή ή ταυρομαχία και αδειάζονταν άρκετά ποτήρια κρασί, τότε, τα γέλια του κάπελα σε μιάστιγμή που αυτός και μόνον ήξερε να κρατάει άκριβώς, έκινούντο μόνον τους, σύμφωνα, π ρ ο ς τον τοίχο και το δάγτυλα ξεκρε-

μούσαν εν ειρήνι εύλαβεία, μία κιθάρα. Την κιθάρα αυτή την έπαιγαν και την παρέρδιε σ' έναν από τη παρέα, με τελετουργική σοβαρότητα, έτσι, σιωπηλά, χωρίς καμιά κουνέτια. Κι' αυτός, χωρίς να ξανασηθί καθόλου, σάν να την είχε παραγγείλει την κιθάρα και να την περιμένε, την έπαιρνε στα γέλια και γρήγορα, σιγανά κατόπιν, έβγαζε δυνατά πάλι, έως ότου κάποιος άλλος από τη παρέα, πετούσε έξωφρα μια φωνή, σάν παρακάλισι και σάν κατάρα πρὸς τον ούρανο, κι' άρχιζε. Έτσι το «φλαμέγκο» του, ένα τραγούδι παθητικό άρραβικό μιστόλο, άλλ' ισπανικό, ήρωικό, που θυμίζει κάποιες και «...μπαγιέν». Μ' εύλαβική προσήλωσι ακούγανε τότε όλοι την «θείαν λειτουργία» του φλαμέγκο με τη συνοδεία της κιθάρας. Κι' όταν τελειώνε, τα ποτήρια γεμίζανε κι' αδειάζανε με επιδοκιμασίες και επιφωνήματα δια τους έκτελεστές.

Η κιθάρα περνούσε σ' άλλα γέλια κι' από άλλο στόμα ξεπιότανε άλλο φλαμέγκο και τα ποτήρια έβαν γεμίζανε και έβαν αδειάζανε και το γλέντι άναβε και κώρανε σε λίγο για καλά, όπως άναψε και κώρασε σήμερα η μουσική στο σκοτάδι ανάμεσα στις θερμές — σε όλο — ισπανικές κορρίδες.

Η ΧΙΤΑΝΙΛΛΙΑ

Γλέντι όμως ισπανικό προϋποθέτει απαραίτητως τέσσαρα πράγματα: Κρασί, τραγούδι, γυναίκα και γαρό. Γι' αυτό και δεν άργούσε να εμφανισθεί και η γυναίκα. Θέτανε η κόρη ή άνηψα του κάπελα, θέτανε και μία γευσινοπολίτισσα που δεν άντεξε στον περισμαρό να αιδασμένη κοντά της, δίπλα από το σπιτί της, γλέντια ταυρομάχων και να μη πάει κι' αυτή, θέτανε η φιλενάδα ή και η νόβια κάποιου νέου από την παρέα, θέτανε και ποια...Θέτανε όμως πάντα μία Σπανιόλικη Ανδαλουσία, θέτανε η Χιτανάλλια (μικρή τραγούδα) με τα μαύρα μετόπισθεν και την άγρια πτυχόμενη φανή της, την κοντραλτό, με το μαυρο-

κόκκινο γουδάντο πρόσωπο σάν ώριμο σφυγτό ροδάκινο, θέτανε η γυναίκα που πληγώνει βαθιά την καρδιά και που η ματιά της σάστει στον όπου περνάει και τραυπών. Η υποδοχή της από την παρέα έγινε σάν μ' έσφαλλο ένθουσιασμό. Πεταγόντουσαν άπάνω όλοι,

Χαρακτηριστικός τύπος Σπανιόλης χορεύτριας.

Έτοιμοι να διεκδικήσουν ακόμη και με τα σπαθιά τους, δυο γλυκόλογα απ' το στόμα της, μία τροφερή ματιά από τα άμυγδαλωτά και μαυροκύκλωτα έκείνα μάτια της, κάποια ξεχωριστή προτίμηση. Ο παλιός Ισπανισμός των Ισπανών έζαναζούσε τότε, κι' ο καθένας χωριστά και άλλοι μαζί την έπαιγαν σάν βασιλοισσα. Έκείνη τότε έφερε και τα περιμένε αυτά και τους περιποτούσε κι' αυτή όλο μαζί και την καθένα χωριστά. Τους εύχαριςτούσε και τους ίκανοποιούσε όπως μπορούσε. Η ματιά της έσφαζε γλυκά πρὸς όλες τις μεριές και το γέλιο της τ' άργυρούχο πετιότανε άνάμειο απ' τα δόντια της, τα μαργαροπαρένια, κι' από τα κερασάκια σαρκοκόρη γελιάς, και άντηγούσε σάν έξωτική ήχώ κάτω από τους θόλους της παλιάς ταβέρνας.

Και χωρίς πολλά παρακάλια περνούσε τότε στα δάγτυλα της δυο ζευγάρια καστανιέτες δεμένες με κόκκινο λάστιχο, έσφαζε την ποδίτσα της ή το φορέμα της το Κυριακάτικο, κάρφωσε καλλίτερα το «πέιντο» της και πηδούσε σβέλτη και χαριτωμένη στο πάλλο, σάν έζωρικό, άγριο. Στριμάζετινε καλά στα πόδια της, πέντανε ψηλά το κορμί της, τινάζε πρὸς τα πίσω το κεφάλι της κι' άρχιζε το γορό της. Κάποιος από την παρέα της βασιτούσε το...ίσο με το ντεφι κι' ένας άλλος την συνόδευε με την κιθάρα. Την κιθάρα που στα ισπανικά δάγτυλα γίνεται κατ' περισσότερο κι' από πιάνο, κατ' ώραιότερο κι' από άρπα. Έτσι, τραγουδώντας και γαυρούσαν, έφανε βόλτα γύρω - γύρω το πάλλο, πολλές φορές, τεντώνοντας και λυγίζοντας το δεξί της πόδι με το όποιον προχωρούσε, ενώ με το άριστερό της έκανε ένα βηματάκι μικρό πίσω, γτυπιζόμενα δυνατά με τα τακούνια της και παλίνοντας με καταπληκτικό ρυθμό τις κοκαλιέρες.

ΓΥΝΑΙΚΑ ΣΑΝ ΤΗΣ ΑΛΛΕΣ
Κάποτε το τραγούδι κι' ο γορός την έκούραζανε. Το πρόσωπό της γινότανε καταπρόφυρο. Λογνασιαμένη πεία, με γέλια κι' άναφύλητα έπεφτε τότε, τυχαία δίδεν, στην άγκαλιά, κάποιου που βρέθηκε μπροστά της, πρόθυμος να την βοηθήσει στο κατέβασμα. Άγκαλιάζοντας όμως αυτόν κυττούσε με τραγική πονηρία κι' άδωσα...κακία κάποιον άλλο, που για γαλήνη του όμοις τραγουδούσε και που για να τον περάσει έφρόντιζε να πέσει σε ξένη άγκαλιά. Έτσι από πεισμία σπανιόλικη κι' από κάποιον βυσσινί τριαντάφυλλο που θα κρεμάτανε στ' αυτή της, τόφανε τότε στο στόμα της σάστει στον όπου περνάει και τραυπών. Η υποδοχή της από την παρέα έγινε σάν μ' έσφαλλο ένθουσιασμό. Πεταγόντουσαν άπάνω όλοι,

με την καταστροφή όμως της σημερινής που γίνεται στην Ισπανία είναι πολύ άμφιβολο αν θα διατηρηθούν όλα αυτά τα ωραία έθιμα. Θά τα σναπαρή κι' αυτά ο σίφουνας του πολέμου. Κι' όταν ήσυχάζει η Ισπανία, ο ήρωας της άρρέας πεία, δεν θα πάει στην ταβέρνα μετά την ταυρομαχία. Θά πάει με το καί εις το ξενοδοχείο του πρὸς τα ν' άλλωθεν. Και η χρυσόκέντητη στολή θα την πετάξει για να φορέσει το φράκτο του. Άν «φράκ» θα εμφανισθεί το βρόδυ στο κομικό κέντρον, με τα ηλεκτρικά πολυφωτά και τα κολλασιόμενα λινά τροπεζοαπόδηλα. Δεν θα πη κρασί, θα δοκιμάσει α-κριβά λικέρ. Εκεί δεν θα τον συνοδεύει η νόβιας του. Θά τον συνοδεύει η έξελονμένη μαστρέσσα του. Τα μαντίλλα της δεν θα λάμπουν μαύρα. Θά να ξεβαρυσμένα από το δέλεον. Τα μάτια της θα άμυγδαλωτά δεν θα τα στεφανώνουν τα σπαθιά φρούδια της, γιατί θα τάχη έξωρισμένα. Και μία κυανομαυρή γραμμή, τραβηγμένη με πινέλλο, θα φανερώνει τη θέσι τους. Τα γέλια της δεν θάνα κούκιναν σάν τα κερασάκια. Θάνα βογγιμένα σάνδρα βυσσινιά αλά Τζαζ Κράουφντ. Ο μουσικός κύκλος γύρω από τα μάτια της θα διαγράφεται από της σκίης του ριμ-μελ. Και το δοξακίεννο γράμα του προσώπου της δάχη εξαφανισθεί κάτω από τη μπόγια της μέρας: γρώνα κεραμίδι φρέσκο. Ο γέρο - ταβερνιάρης δεν θα βγει στην ποσά. Θα υπακούσει ο μάγειρ, με ζωνέτα και μ' ένα καρνέ στο γέρι για να λάβει τις διαταγές του. Στους τοίχους, αντί για κιθάρες, θα δη καθρέφτες. Θά σταθεί μάλιστα, για μία στιγμή, μπροστά της, να διαρπάζει τον άσπρο λαϊμόδετό του. Θά θυμίζει ίσως τότε το παρελθόν του, το γαριό του και θα ρίξει μια ματιά και στην όργητόρας. Μήπως άνακαλώσει καμιά κιθάρα...Μάταιος ο κόπος του. Την κιθάρα θα την έχη άντικαταστήσει και στην Ισπανία ά-κόμη-άλλοιμονο Ι...το...σασφρόν Ι

Θ. Γ. ΠΑΠΑΜΑΝΩΛΗΣ

Ο καλόβολος Μουσαφίρης....

— Και έξερεις... δεν χρειάζεται να πολυσκοτίσεις για μένα... πρὸς σάν σπαυρί...

— Καλά, τρέχω τότε να παραγγείλω να σού αγοράσουν λίγο ναναβούρι...

— Και έξερεις... δεν χρειάζεται να πολυσκοτίσεις για μένα... πρὸς σάν σπαυρί...

— Καλά, τρέχω τότε να παραγγείλω να σού αγοράσουν λίγο ναναβούρι...

— Και έξερεις... δεν χρειάζεται να πολυσκοτίσεις για μένα... πρὸς σάν σπαυρί...

— Καλά, τρέχω τότε να παραγγείλω να σού αγοράσουν λίγο ναναβούρι...

— Και έξερεις... δεν χρειάζεται να πολυσκοτίσεις για μένα... πρὸς σάν σπαυρί...

— Καλά, τρέχω τότε να παραγγείλω να σού αγοράσουν λίγο ναναβούρι...

— Και έξερεις... δεν χρειάζεται να πολυσκοτίσεις για μένα... πρὸς σάν σπαυρί...

— Καλά, τρέχω τότε να παραγγείλω να σού αγοράσουν λίγο ναναβούρι...

— Και έξερεις... δεν χρειάζεται να πολυσκοτίσεις για μένα... πρὸς σάν σπαυρί...

— Καλά, τρέχω τότε να παραγγείλω να σού αγοράσουν λίγο ναναβούρι...

— Και έξερεις... δεν χρειάζεται να πολυσκοτίσεις για μένα... πρὸς σάν σπαυρί...

— Καλά, τρέχω τότε να παραγγείλω να σού αγοράσουν λίγο ναναβούρι...

— Και έξερεις... δεν χρειάζεται να πολυσκοτίσεις για μένα... πρὸς σάν σπαυρί...

— Καλά, τρέχω τότε να παραγγείλω να σού αγοράσουν λίγο ναναβούρι...

— Και έξερεις... δεν χρειάζεται να πολυσκοτίσεις για μένα... πρὸς σάν σπαυρί...

— Καλά, τρέχω τότε να παραγγείλω να σού αγοράσουν λίγο ναναβούρι...

— Και έξερεις... δεν χρειάζεται να πολυσκοτίσεις για μένα... πρὸς σάν σπαυρί...

— Καλά, τρέχω τότε να παραγγείλω να σού αγοράσουν λίγο ναναβούρι...

— Και έξερεις... δεν χρειάζεται να πολυσκοτίσεις για μένα... πρὸς σάν σπαυρί...

— Καλά, τρέχω τότε να παραγγείλω να σού αγοράσουν λίγο ναναβούρι...

— Και έξερεις... δεν χρειάζεται να πολυσκοτίσεις για μένα... πρὸς σάν σπαυρί...

— Καλά, τρέχω τότε να παραγγείλω να σού αγοράσουν λίγο ναναβούρι...

— Και έξερεις... δεν χρειάζεται να πολυσκοτίσεις για μένα... πρὸς σάν σπαυρί...

— Καλά, τρέχω τότε να παραγγείλω να σού αγοράσουν λίγο ναναβούρι...

— Και έξερεις... δεν χρειάζεται να πολυσκοτίσεις για μένα... πρὸς σάν σπαυρί...

— Καλά, τρέχω τότε να παραγγείλω να σού αγοράσουν λίγο ναναβούρι...

— Και έξερεις... δεν χρειάζεται να πολυσκοτίσεις για μένα... πρὸς σάν σπαυρί...

— Καλά, τρέχω τότε να παραγγείλω να σού αγοράσουν λίγο ναναβούρι...

— Και έξερεις... δεν χρειάζεται να πολυσκοτίσεις για μένα... πρὸς σάν σπαυρί...

— Καλά, τρέχω τότε να παραγγείλω να σού αγοράσουν λίγο ναναβούρι...

— Και έξερεις... δεν χρειάζεται να πολυσκοτίσεις για μένα... πρὸς σάν σπαυρί...

— Καλά, τρέχω τότε να παραγγείλω να σού αγοράσουν λίγο ναναβούρι...

— Και έξερεις... δεν χρειάζεται να πολυσκοτίσεις για μένα... πρὸς σάν σπαυρί...

— Καλά, τρέχω τότε να παραγγείλω να σού αγοράσουν λίγο ναναβούρι...

— Και έξερεις... δεν χρειάζεται να πολυσκοτίσεις για μένα... πρὸς σάν σπαυρί...

— Καλά, τρέχω τότε να παραγγείλω να σού αγοράσουν λίγο ναναβούρι...

— Και έξερεις... δεν χρειάζεται να πολυσκοτίσεις για μένα... πρὸς σάν σπαυρί...

— Καλά, τρέχω τότε να παραγγείλω να σού αγοράσουν λίγο ναναβούρι...

— Και έξερεις... δεν χρειάζεται να πολυσκοτίσεις για μένα... πρὸς σάν σπαυρί...

— Καλά, τρέχω τότε να παραγγείλω να σού αγοράσουν λίγο ναναβούρι...

— Και έξερεις... δεν χρειάζεται να πολυσκοτίσεις για μένα... πρὸς σάν σπαυρί...

— Καλά, τρέχω τότε να παραγγείλω να σού αγοράσουν λίγο ναναβούρι...

— Και έξερεις... δεν χρειάζεται να πολυσκοτίσεις για μένα... πρὸς σάν σπαυρί...

— Καλά, τρέχω τότε να παραγγείλω να σού αγοράσουν λίγο ναναβούρι...

— Και έξερεις... δεν χρειάζεται να πολυσκοτίσεις για μένα... πρὸς σάν σπαυρί...

— Καλά, τρέχω τότε να παραγγείλω να σού αγοράσουν λίγο ναναβούρι...

— Και έξερεις... δεν χρειάζεται να πολυσκοτίσεις για μένα... πρὸς σάν σπαυρί...

— Καλά, τρέχω τότε να παραγγείλω να σού αγοράσουν λίγο ναναβούρι...

— Και έξερεις... δεν χρειάζεται να πολυσκοτίσεις για μένα... πρὸς σάν σπαυρί...

— Καλά, τρέχω τότε να παραγγείλω να σού αγοράσουν λίγο ναναβούρι...

— Και έξερεις... δεν χρειάζεται να πολυσκοτίσεις για μένα... πρὸς σάν σπαυρί...

— Καλά, τρέχω τότε να παραγγείλω να σού αγοράσουν λίγο ναναβούρι...

— Και έξερεις... δεν χρειάζεται να πολυσκοτίσεις για μένα... πρὸς σάν σπαυρί...

— Καλά, τρέχω τότε να παραγγείλω να σού αγοράσουν λίγο ναναβούρι...

— Και έξερεις... δεν χρειάζεται να πολυσκοτίσεις για μένα... πρὸς σάν σπαυρί...

— Καλά, τρέχω τότε να παραγγείλω να σού αγοράσουν λίγο ναναβούρι...

— Και έξερεις... δεν χρειάζεται να πολυσκοτίσεις για μένα... πρὸς σάν σπαυρί...

— Καλά, τρέχω τότε να παραγγείλω να σού αγοράσουν λίγο ναναβούρι...

— Και έξερεις... δεν χρειάζεται να πολυσκοτίσεις για μένα... πρὸς σάν σπαυρί...

— Καλά, τρέχω τότε να παραγγείλω να σού αγοράσουν λίγο ναναβούρι...

— Και έξερεις... δεν χρειάζεται να πολυσκοτίσεις για μένα... πρὸς σάν σπαυρί...

— Καλά, τρέχω τότε να παραγγείλω να σού αγοράσουν λίγο ναναβούρι...

— Και έξερεις... δεν χρειάζεται να πολυσκοτίσεις για μένα... πρὸς σάν σπαυρί...

— Καλά, τρέχω τότε να παραγγείλω να σού αγοράσουν λίγο ναναβούρι...

— Και έξερεις... δεν χρειάζεται να πολυσκοτίσεις για μένα... πρὸς σάν σπαυρί...

— Καλά, τρέχω τότε να παραγγείλω να σού αγοράσουν λίγο ναναβούρι...

— Και έξερεις... δεν χρειάζεται να πολυσκοτίσεις για μένα... πρὸς σάν σπαυρί...

— Καλά, τρέχω τότε να παραγγείλω να σού αγοράσουν λίγο ναναβούρι...

— Και έξερεις... δεν χρειάζεται να πολυσκοτίσεις για μένα... πρὸς σάν σπαυρί...

— Καλά, τρέχω τότε να παραγγείλω να σού αγοράσουν λίγο ναναβούρι...

ΤΟ ΠΡΩΤΟΝ ΜΑΘΗΜΑ ΡΑΠΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΚΟΠΤΙΚΗΣ

ΥΠΟ ΤΗΣ ΚΑΘΗΓΗΤΡΙΑΣ Κ. ΑΓΓΑΘΗΣ ΑΝΤΩΝΙ

ΓΕΝΙΚΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑΣ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥ ΣΙΑΟΥΕΤ

Άγαπητά μου άναγνώστρια, «Όπως σας είχα ύποσχεθεί και εις το προηγούμενον φύλλον, από σήμερα θα άρχισω να σας διδάσκω από των στηλών του «Ελληνικού», πώς να μάθετε να κόβετε και να ράβετε μόνα σας τα φορέματά σας και των οικείων σας, εάν δε το καλέση η ανάγκη και ξένα φορέματα. Σήμερον θα σας διδάξω, πώς πρέπει να πάρετε

της (τάλιας) και δι της μέσης του φορέματος, σύμφωνα με την έκαστο-τη μέθοδο, που διαφέρει ουσιαστικά από την πρώτη. Η διαφορά αυτή εινε σημαντική.

3ον. Λαί μ ο ς. Φόρεμον το ύετρον μας γύρω από την βάση του λαϊμού, χωρίς να το σφίγγουμε, αλλά εις τρόπον ώστε να εφάπτεται εις την περιφέρεια του λαϊμού και σημειούμεν τον αριθμόν του λαίμου.

4ον. Θ ω ρ α ξ. Τοποθετούμεν το μέτρον μας μεταξύ λαϊμού και στήθους και εις το κέντρον της μιάς μασχάλης, εκεί που άρχίζει το δεξί μανίκι, το άπλώνουμε δέ μέχρι του κέντρου της άλλης μασχάλης, έως εκεί που άρχίζει το άριστερόν μανίκι. Αυτό εινε το μέτρον του θώρακος.

5ον. Σ τ ή θ ο ς. Άφου περάσωμεν το μέτρον μας κάτω από τας μασχάλας, παίρνομεν τον γύρον του ποσύτερου μέρους του στήθους και ένυμμεν το μέτρον μας έμπροσθεν γαρίς να το σφίγγωμεν. Κατά την μέτρησιν τοποθετούμεν τα τέσσαρα δάκτυλα της γειρός μεταξύ του μέτρου και του στήθους. Αυτό εινε το μέτρον του στήθους.

6ον. Μ έ σ η. Παίρνομε τον γύρον της μέσης, γαρίς πάλιν να σφίγγωμεν το μέτρον μας, αλλά με τα τέσσαρα δάκτυλα πρὸς τα έσω, όπως και διά το στήθος και σημειούμεν τον αριθμόν της μέσης.

7ον. Περιφέρεια. Παίρνομεν τον γύρον του ποσύτερου μέρους της περιφέρειας των γαφών, γαρίς να σφίγγωμεν το μέτρον μας, όπως διά την μέσην και το στήθος, θέτουμε πάλιν πρὸς τα έσω τα δάκτυλά μας και σημειούμεν τον αριθμόν της περιφέρειας.

8ον. Π λ ά τ η. Όπως δεικνύει η εικόνα 2, τοποθετούμεν την μεζούρα μας εις το μέσον της μιάς μασχάλης, εκεί που άρχίζει το άριστερόν γέρι και την προεκτείνουμε μέχρι της άλλης έως εκεί που άρχίζει το δεξί γέρι. Εξορίσκουμεν τον αριθμόν των μετρών εις το π λ ά τ η ς.

9ον. Μ ά κ ρ ο ς μ α ν ι κ ι ο υ. Άφου σφικώσωμεν το γέρι της πελάτιδος μας ελγόν και το κλείσωμεν πρὸς τα έμπροσθεν (εικόνα 2), τοποθετούμεν το μέτρον μας εις το άνω μέρος της γειρός, εκεί που τελειώνει ο όμοις και προχωρούμε πρὸς τον άγκωνα, γαρίς να το σφίγγωμεν, προσεκτικόμεν αυτό εις το γέρι και σημειούμεν το μέτρον του μανικιού, σύμφωνα και με την έπιθυμίαν της πελάτιδος ή του είδους του φορέματος.

10ον. Περιφέρεια μασχά-

λ η ς (καθασούρα). Φόρεμον το μέτρον μας γύρω από το μπράστο, εις την μασχάλην και το ένυμμεν άνωθεν όλίγον σφικτά. Κατ' αυτόν τον τρόπον σημειούμεν το φάρδος του μανικιού ήτοι την περιφέρειαν της μασχάλης.

ΣΥΜΒΟΥΛΙΑ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΛΗΨΙΝ ΜΕΤΡΩΝ.

Η άκριβεία της λήψεως των μετρών έχει μεγάλην σημασίαν και πρέπει να δοθι μεγίστη προσοχή, διότι η τελειότης του φορέματος εξαρτάται κυρίως εκ της άκριβείας των μετρών. Αποφεύγομεν επίσης κατ' αυτόν τον τρόπον τας διαρρυθρίσεις κατά την δοκιμήν και τας πολλὰς δοκιμάς, αι όποιαι κουράζουν και άργοπορούν και έμάς και την πελάτιδα μας. Εάν εινε καλά μετρημένα τα μέτρα, δεν θα έγωμεν άνάγκην ουδέμιας επιδιορθώσεως κατά την δοκιμήν του φορέματος, όταν μάλιστα το σώμα της πελάτιδος μας εινε κανονικόν.

Χρειάζεται βεβαίως κάποια εξάσκηση πρὸς τούτο, η όποια δεν άργει να έλθι διά της πείρας. Όταν δέ με την

ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ

ΑΝΑΜΕΙΝΑΤΕ ΤΟ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΟΝ ΦΥΛΛΟΝ ΤΟΥ "ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ"

ΘΑ ΚΥΚΛΟΦΟΡΗΣΗ ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟΝ ΜΕ ΠΟΛΥΧΡΩΜΟΝ ΕΞΩΦΥΛΛΟΝ ΚΑΙ ΕΚΛΕΚΤΑΣ ΣΥΕΡΓΑΣΙΑΣ

